

Ch ư ng 4

Ti u S Thành i S

Viêm L ư ng không th ấ xác nh ấ m i quan h ấ gi ấ a cô và T ư ng Úc Nam dù hai ng ườ i ấ có s ố ng ch ấ m thân m ấ t nh ấ t. Li ấ u cô và anh có ph ầ i ng ườ i yêu? Nh ấ ng anh th ấ m chí ch ấ a t ấ ng bày t ấ tình c ấ m v ầ i cô.

Ứ ng là công vi c dù khó kh ấ n ấ m y c ấ ng đ ấ gi ầ quy t ấ h ầ n v ầ n ấ tình c ấ m. Ngh ề m ấ i không ra, Viêm L ư ng quy t ấ nh ầ đ ầ toàn b ầ tinh l ầ c vào công vi c. Còn v ầ chuy ầ n tình c ấ m, khi nào g ầ p l ầ i T ư ng Úc Nam, cô làm rõ c ầ ng ch ầ a mu ầ n.

V ầ n ấ tình c ấ m không nh ầ ý mu ầ n, còn công vi c l ầ i vô cùng thu ầ n l ầ i. Ho t ầ ng qu ầ ng cáo c ầ Nhã Nhan ầ t hi ầ u qu ầ t t, l ầ ng tiêu th ầ t ầ ng ầ nh, s ầ n ph ầ m ầ c ầ ng ầ i tiêu dùng tín nhi ầ m.

Trái ng ườ c v ầ i Nhã Nhan, hoàn c ầ nh c ầ a Secret t ầ ng ầ i t ầ i t . S ầ ki ầ n L ầ B c và Secret ầ ng nhau v ầ ý t ầ ng và s ầ n ph ầ m gi ầ ng nhau gây ầ m trong đ ầ lu ầ n. Viêm L ư ng nghe nói, b ầ cô n ầ i tr ầ n l ầ i ình, t ầ c gi ầ n ầ m c ầ ph ầ i nh ầ p v ầ n. C ầ phi ầ u c ầ a T ầ th ầ c ầ ng b ầ nh ầ h ầ ng, gi ầ m giá trong m ầ y ngày liên ti ầ p.

D ầ i L ầ ng khuyên Viêm L ư ng t ầ i b ầ nh v ầ n th ầ m T ầ T ầ n Phu. Cô v ầ n c ầ công vi c b ầ n r ầ n, t ầ ch ầ i m ầ y l ầ n. ầ i v ầ i T ầ T ầ n Phu, Viêm L ư ng t ầ lâu ầ không còn l ầ i nào ầ nói. Dù gì cô c ầ ng ầ mang ti ầ ng b ầ t hi ầ u, b ầ t hi ầ u thêm m ầ t l ầ n c ầ ng ch ầ ng sao.

Nghe nói T ầ T ầ Thanh ầ ng ầ i u tra xem khâu nào x ầ y ra v ầ n . C ầ nhóm nhân viên Secret t ầ m th ầ i ngh ầ ng ầ i. B ầ i L ầ B c công b ầ b ầ s ầ n ph ầ m kem lót Cao thanh s ầ m h ầ n Secret ba phút nên ầ ng thái c ầ a đ ầ lu ầ n hoàn toàn có l ầ i cho L ầ B c. Trong khi ó, T ầ th ầ ầ m t ầ kho ầ n t ầ n c ầ c l ầ n vào đ ầ án này, vì v ầ y ầ i v ầ i T ầ th ầ , v ầ c ầ gi ầ i quy t ầ kh ầ ng ho ầ ng có th ầ nói là m ầ t tr ầ n quy t ầ chỉ ầ n s ầ ng còn.

V ầ i c ầ h ầ p tác gi ầ a Nhã Nhan và Minh ầ ình đ ầ n ầ i vào qu ầ o. Sau bu ầ i h ầ p báo, lãnh ầ o c ầ a T ầ th ầ u không ra m ầ t nên r ầ t nhi ầ u phóng viên ch ầ n ầ ng Viêm L ư ng khi cô t ầ i tr ầ s ầ c ầ a Minh ầ ình đ ầ cu ầ ch ầ p.

Viêm L ư ng ầ b ầ phóng viên ch ầ n ầ ng m ầ y l ầ n, l ầ n nào cô c ầ ng im l ầ ng. n ầ l ầ n th ầ n m ầ b ầ ám phóng viên bao vây ầ bên ngoài tòa nhà Minh ầ ình, cu ầ i cùng Viêm L ư ng c ầ ng không ch ầ u ầ n i, lên ti ầ ng tuyên b ầ : “Tuy Nhã Nhan và Secret ầ u thu c ầ T ầ th ầ nh ầ ng t ầ tr ầ c ầ n nay, hai nh ầ n hi ầ u có ranh gi ầ i rõ ràng, không liên quan ầ n nhau”. Nói xong, cô li ầ n ầ i th ầ ng.

Hôm nay, cô có cu ầ ch ầ p v ầ i ng ườ i ph ầ trách c ầ a Minh ầ ình Square vào lúc m ầ i gi ầ , bây gi ầ ầ là chín gi ầ n m ầ m ầ i l ầ m phút, cô không mu ầ n ầ n mu ầ n vì ầ ám phóng viên này.

Thần kinh cánh phóng viên khó khăn lắm mới bắt được lúc Viêm Lãng chụm míng, thì nào bèn hạ tha cho cô. Viêm Lãng bủa vây quanh, không thể tiến vào tòa nhà Minh Bình.

“Viêm tiểu thư, nghe nói Lạc Bạch Ngọc khi đến Thủ tướng thì bị bắt nạt, nhà phân phối Lạc Bạch Ngọc là Johnny Weir thì rút hàng?”.

...

Viêm Lãng nhìn ngó eo tay, sắc mặt trở khó coi. “Tôi đã nói Secret và Nhã Nhan không liên quan gì đến nhau. Tôi không nắm rõ tin tức về Secret. Cảm ơn các vị!”.

Viêm Lãng đã hỏi thăm nhiều rồi, cô anh mặt, robot. Mọi máy phóng viên bao vây, chặn ng cô. Người trợ lý thì giúp Viêm Lãng đứng, nhưng vì là cô gái có thân hình đẹp nên cô ý nhanh chóng bắt đầu phóng viên ý sang mặt bên.

“Nghe nói sau sự kiện này, Chủ tịch Trương Tấn Vũ và Thủ tướng, thậm chí còn tức giận nắm quyền phân phối vì những nghi ngờ của chúng tôi chỉ phân phối riêng của Thủ tướng hai ngày trước thì xuyên ra vào bên ngoài. Có phải Chủ tịch Trương Tấn Vũ sẽ đi chúc hay không?”.

Tên phóng viên léo nhéo bên tai, Viêm Lãng vẫn không để ý. Cô cúi đầu, đi nhanh về phía trước. Trợ lý của Viêm Lãng bên cạnh không ngừng lặp đi lặp lại: “Phân các vị tránh đi! Phân các vị tránh đi!”.

Ám phóng viên không những không tránh đi mà còn đưa máy ghi âm đến trước mặt Viêm Lãng. Cô bối rối, giơ tay gạt đi. Máy thì “bíp” vang lên, Viêm Lãng cảm thấy đầu óc quay cuồng. Theo phản xạ, cô giơ tay ôm trán.

Chỉ có camera của phóng viên nào đó đã nhắm vào trán Viêm Lãng. Cứ phải nắm lấy cô lo lắng cho người, lùi lại vài bước. Tự nhiên có người đi ngang cô, giơ cô khiêng. Viêm Lãng ôm trán nên không nhìn rõ người đi ngang cô. Cô cảm thấy, mặt bàn tay của người đó lướt ngang cô, và cô đi về phía trước, bàn tay còn lại che mắt cho cô.

Nhà báo về cảnh tượng này, Viêm Lãng đã dàng vượt qua ám phóng viên, đi thẳng vào tòa nhà Minh Bình. Khi hai bàn tay của người đó rời khỏi người cô, cô mới phát hiện anh ta chính là Lạc Chính.

Trong khi Viêm Lãng mặt mày sứt sẹo, Lạc Chính chỉ cười. “Nhưng tin báo là bây giờ công việc lắm, chúng ta khác máy tin báo là chỉ chuyên tin nhắn nhảm nhí”.

Viêm Lãng quay lại nhìn. Ám phóng viên bắt đầu vòng quanh không cho vào bên trong tòa nhà Minh Bình. Dù cách mặt lập của kính, bèn hạ vẫn không ngừng chấp nhận, cảm thấy Viêm Lãng và Lạc Chính đi cùng nhau là có thể trở thành tin tức nóng hổi.

Viêm Lãng nhìn giặc L. Chinh lên tiếng trên nhàn nhàn anh mỉm cười trêu cợt: “Chúng ta lên đây, còn ông này nà, chớ cô và tôi sẽ bắt nạt vì tội bắt nạt”.

Viêm Lãng gật đầu, đi vào thang máy.

Trong phòng họp chỉ mất vài phút, nhàn nhàn và yên ả đi vào, cô lập tức ngồi xuống ghế. Phòng họp trống không. Trên bàn bày vài tài liệu và một cốc nước nhàn nhàn trong phòng không một bóng người, cô nghi hoặc nhìn quanh.

Phía sau có tiếng mở cửa, Viêm Lãng quay đầu, nhìn thấy người đi vào không phải người phụ trách Minh Bình Square mà là L. Chinh.

“L. Chinh?”.

L. Chinh đi qua phòng họp không nhìn, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh đi bên cạnh Viêm Lãng, bắt đầu thu xếp lên bàn. “Tôi bắt đầu hoãn cuộc họp vài phút”.

Viêm Lãng ngạc nhiên, thấy vậy liền ngạc nhiên như L. Chinh nhanh chóng giải hai vai cô. Cô ành nghi ngờ.

L. Chinh ngồi xuống bàn, bắt đầu thu xếp, lấy ly sữa và nước uống. Anh cúi xuống nhìn giúp nhàn nhàn cô vô thức rớt nước. Thấy phẫn nộ của cô, L. Chinh giơ tay nâng cằm cô.

Còn về mối quan hệ của hai người này, chắc chắn L. Chinh từ chối từ chối. Anh cười ý tứ cười cười nhìn cô này nên lập tức buông cằm cô, nhàn nhàn anh không nhìn cô tỏ vẻ lý thú. Anh không chạm vào cô mà hất cằm ra phía cô ngẩng đầu lên và nhàn nhàn.

Viêm Lãng do dự trong giây lát, sau đó cô chần chừ nhìn người đi ra cho người phụ trách, tất cả là nhàn nhàn theo ý L. Chinh. Cằm giác mát lạnh và đau buốt cùng xuất hiện, Viêm Lãng phải hít thở sâu mới không nghĩ ngợi. Tuy cô cho rằng mình rất bình tĩnh nhưng bắt đầu của cô vẫn chần chừ L. Chinh. Nghe tiếng cười khì, Viêm Lãng lập tức mỉm cười. Anh gật đầu ngay trước mặt cô, khoanh cách rất gần. Khi mặt hai người chạm nhau, Viêm Lãng nghiêng đầu né tránh. Góc này càng khi L. Chinh dần dần dán mỉm cười lên trán cô.

“Cô chú ý nhìn người đi ra, tránh sang vù mà vẫn như không có chuyện gì xảy ra”.

Viêm Lãng coi đây là một lời khen. L. Chinh ngồi xuống bàn, hai chân chạm vào đùi cô. Viêm Lãng nhìn xoay ghế quay sang hướng khác, tránh sự tiếp xúc mặt da của anh.

Cuộc họp hoãn, Viêm Lãng chắc có thể cảm thấy khen trong lòng. Cô thì thầm không biết nói chuyện gì, L. Chinh thì không có ý gì. Hai người trầm ngâm một lúc, im lặng cả hai người bâng quơ.

Viêm Lãng tuy không dám nhìn nhàn nhàn cô vẫn đứng tại nghe L. Chinh nói chuyện im lặng.

Anh chỉ nói một tí thôi: “ Ờ!”.

Linh Chỉnh nhanh chóng cúp máy rồi dùng điện thoại gọi web. Viên Linh còn đang mải mê gõ máy tính ở phòng họp, bên tai chợt nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của anh: “Bên họ nhanh thật đấy!”.

“Sao thế?”.

Viên Linh ngơ ngác, thấy Linh Chỉnh nhún vai cười. Anh không hề thích, chỉ nhìn rồi thở dài rồi trở về phòng.

Viên Linh đọc nội dung bài báo, cảm thấy bất ngờ.

Hình ảnh Linh Chỉnh giúp Viên Linh thoát khỏi ám ảnh phóng viên đã đăng trên các trang web thông tin và giới trí. Một ngày tác báo vẫn ghi nhận những góc chụp khác, tất cả hai người trở nên vô cùng mệt mỏi.

Không chỉ có vậy, họ còn gặp rắc rối lớn: Sau khi rơi vào tình trạng nguy cấp, tất cả bị canh gác chặt chẽ tại công ty Minh Thành.

Cuộc họp lần này có mặt ba bên, gồm đại diện của Minh Thành, Nhã Nhan và đại lý của Nhã Nhan các thành viên. Sau cuộc họp, Viên Linh bắt đầu công tác các thành viên. Mặc dù đã rơi vào thành phố đầy rẫy những scandal giới báo và Linh Chỉnh lan truyền về việc này chóng mặt. Những câu chuyện của phóng viên quy tụ lại.

Viên Linh không ngờ một chút nhỏ có thể gây “sóng gió” như vậy, thậm chí nhiều người còn tin đó là sự thật. Viên Linh tuy thế nhưng vẫn không thể tránh khỏi ánh mắt và sự chú ý của Linh Chỉnh trên tất cả những thứ khiến sự quan tâm, lo lắng cho cô như một cơn bão.

Đến Linh ngày nào cảm thấy mệt mỏi: “Chỉ cần báo chí thôi thì công tác vẫn thì công việc ngay”.

Viên Linh cố gắng mỉm cười: “Sao thế? Bên cháu trả lời nay cũng mệt mỏi, không quan tâm, không hề hạn chế cháu. Đừng nói ông tự nhiên như cháu vậy nhé!”.

“Như thế này, tình hình sức khỏe của Chỉ cần không tốt lắm, cô mau về nhà đi. Nếu chuyện của cô và Linh công ty là sự thật, không biết chúng ta có thể giúp...”.

Đến Linh còn chưa nói xong, Viên Linh đã ngắt ngang: “Đừng nói về việc cháu, ông tự mình bán con gái là vì sao của ông, còn cháu không muốn bán em gái”.

Trong thời gian công tác, Viên Linh nhận được vô số cuộc gọi từ những người không muốn nhận. Còn người duy nhất cô muốn nói chuyện là chị hàng xóm của cô. May mà cô bắt đầu nhận được, buổi tối vẫn khách sạn là lần ra ngoài. Một tuần trôi qua, thời gian trôi qua rồi cả cô cũng không nhận được hai tiếng đồng hồ. Trong hai tiếng đó, cô cảm thấy mệt mỏi, tìm kiếm “Tên người Úc Nam”

không biết bao nhiêu lần, có lúc cô do dự hồi lâu, nghi ngờ ngấm ngầm nút gút nhúng nhính thoichakpktnilittingay.

Kết thúc công tác, cuối cùng Viêm Lăng cũng có thể về nhà nghỉ ngơi. Nhưng quá trình trở về cũng không dễ dàng, cô phải cẩn thận tìm kiếm vé chuyên bay riêng biệt sang chuyên bay khác mới có thể tránh đám phóng viên, về nhà một cách bình an. Mặc dù vậy, Viêm Lăng vẫn chưa thể nghỉ ngơi vì trán cô vẫn còn đau nhức.

Không biết L. Chinh xuất hiện từ đâu mà nó ngày càng sáng. May mà thời gian này cũng nghỉ ngơi, cô có thể tạm thời ẩn nấp. Viêm Lăng không nhận biết vị trí cô đang ẩn nấp mà chỉ khám phá vị trí khác.

Bác sĩ nhanh chóng cho biết, không phải thủ tục của L. Chinh có vấn đề mà do gần đây Viêm Lăng thường xuyên thức đêm, nghỉ ngơi không đủ, vì thế thường không cảm nhận được nên mới vậy. Cô lý luận theo nhận xét của bác sĩ rồi chủ động rời khỏi vị trí. Khi đi thì dĩ nhiên, Viêm Lăng tình cờ phát hiện một người hành lang đi đi.

Nghe giọng nói dài, bóng lưng vô cùng quen thuộc. Tên gì Úc Nam? Viêm Lăng không chắc chắn nên vội vã đi theo.

Nghe tiếng phía trước trái rí rí, Viêm Lăng suýt mất dấu hai lần. Cuối cùng cô cũng gặp, nhìn anh đi vào một phòng bên.

Đây là khu vực chăm sóc bệnh nhân, một tầng có ba phòng, ngoài hành lang trang trí như khách sạn sao, chi phí chắc không rẻ. Nếu không có mùi thuốc khét nồng nặc, Viêm Lăng không nghĩ đây là bệnh viện. Cô ngừng nghĩ rồi đi tiếp. Qua cửa phòng bên, cô chỉ có thể nhìn thấy phòng khách bên trong.

Viêm Lăng đứng trước cửa, đang suy nghĩ xem có nên đi vào tìm Tên Úc Nam không thì nhìn thấy một người treo ngoài cửa.

Trên tấm tên bệnh nhân: Giang Th. Quân.

CEO của tập đoàn L. B. Giang Th. Quân...

Viêm Lăng chần chừ trong giây lát. Dù có trông thấy, cô vẫn không dám lúc lâu. Cuối cùng, không thể kiên trì hành động theo cảm tính, cô đành đi vào.

Úng lúng Viêm Lăng cầm tay nam công nhân, cánh cửa mở ra. Cô giật mình kinh ngạc, gặp vào một cô gái đang chờ đợi Tên Úc Nam, anh đang đi đi n cô. Nhìn thấy Viêm Lăng ngoài cửa, về mặt Tên Úc Nam hít thở.

Hai người đi một mình, Tên Úc Nam có phần đứng trước tiên, giọng nói trầm ấm của anh tự nhiên trở nên ấm áp, anh mỉm cười, lên tiếng: “Sao em lại đây?”.

Viêm Lăng nhún nhót lông mày, giọng sắc lạnh khác thường: “Câu này tôi nên hỏi anh mới đúng. Tại sao anh lại hỏi vậy?”.

Lịch sử của cô khi nói chuyện với Tưng Úc Nam trầm xuống. Anh nhún mày quan sát cô, có vẻ rất không vui. Sau đó, anh chững nói chuyện rồi, kéo tay cô đi vào phòng bên.

Viêm Lăng bắt Tưng Úc Nam lôi đi qua phòng khách, bên ngoài phòng bên. Căn phòng bài trí ngăn nắp, lộng lẫy hoa bích họa phẩm nghệ thuật có giá trị áp đảo của Giang Thục Quân khi nhìn thấy cô tự nhiên lạnh lùng.

Giang Thục Quân không nói lời nào. Ánh mắt ông ta dừng lại bàn tay Tưng Úc Nam đang nắm tay Viêm Lăng. Tưng Úc Nam lên tiếng: “Giang Tưng, tôi vẫn giữ ý kiến đó. Tưng và Lạc Bích chưa hẳn nay nên công việc không phải là gì. Vì Secret và Lạc Bích trùng ý tưởng là sự thật không thể thay đổi, nên không ai có thể chia rẽ công việc của mình để phân chia quyền lợi. Vì danh dự của hai công ty, chúng ta nên miễn cưỡng miễn cưỡng”.

Giang Thục Quân trầm ngâm, ông ta cúi đầu nên không ai nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của ông ta. Lúc ông lên, vẻ mặt của ông ta vẫn nghiêm túc. “Lạc Bích chúng tôi công bố sản phẩm trước các công ty. Dù bạn ủng hộ phía chúng tôi, vì cái gì tôi phải nhường?”.

Tưng Úc Nam trầm ngâm như muốn tìm lời giải đáp. Viêm Lăng nhìn Tưng Úc Nam nhìn Giang Thục Quân. Bỗng ông ta cao giọng của Giang Thục Quân quát quát quát quát, cô không kịp phản ứng cao giọng: “Giang Tưng, bạn bác không muốn nhường thì chỉ còn cách “chặt đứt””. Trước khi đi ra khỏi chân tay của cô, chúng tôi sẽ yêu cầu quan chức không cho hai bên tung sản phẩm ra thị trường. Một khi kem lót Hoàn mỹ của Secret không thể bán ra ngoài, chúng tôi cần sự khiêu khích của Cao thanh bảo vệ vô tội hại. Trước chúng tôi ít nhất còn có Nhã Nhan đứng ra thị trường mới, liệu Lạc Bích có thể cứu vãn chúng tôi hay không, đi ra đây rất khó nói”.

Nếu không có sự can thiệp của Giang Thục Quân vội vã, nhưng ngay sau đó ông ta nhún nhót, nhìn Viêm Lăng bằng ánh mắt tán thưởng: “Không nên miễn cưỡng đi mà đi chân vào giới kinh doanh là có chiêu thâm hiểm vậy!”. Ông ta nắm tay Tưng Úc Nam như muốn tìm sự đồng tình, giọng nói của ông ta ồn ào: “Lòng dạ bà quỳ là nham hiểm thật!”.

Tưng Úc Nam bắt vai Viêm Lăng ra hiểu cô thu lời sự cố sự cố sự cố sự cố. Viêm Lăng im lặng nhìn anh, cô đã quen với việc giao quyền phát ngôn cho Tưng Úc Nam. Anh lên tiếng: “Trước nay, Giang Tưng luôn quan tâm đến toàn cục, chúng tôi tin ông sẽ không vì lợi ích phát triển mà “chặt đứt””, đúng không?”.

Giọng nói của Tưng Úc Nam có vẻ khiêm nhường nhưng nghe k, không khó nhận ra sự suy nghĩ của ông ta. Giang Thục Quân hít thở sâu, nhún nhót chân khí, không nói lời nào.

Tống Úc Nam không có ý gì lâu hơn, anh thông thối nói đùa. “Giang Tống Bạch Ngọc, chúng tôi muốn mua làm phiến, hy vọng ông hãy suy nghĩ kỹ liên lạc với tôi”. Nói xong, anh tắt máy điện thoại bỏ vào túi áo. Tống Úc Nam nhìn theo anh.

Tống Úc Nam và Viên Lệ đứng ở phòng họp. Khi hai người ra ngoài, cửa phòng vẫn chưa khép chặt, Viên Lệ ghé vào nhìn. Cô quay sang Tống Úc Nam: “Tôi còn tiếp tục...”.

Tống Úc Nam lập tức lên tiếng: “Em tiếp tục gì?”.

Ngồi trên ghế này bày ra bộ dáng bí ẩn còn hơn làm Viên Lệ cảm thấy rợn tóc gáy. Cô liền chuyển chủ đề: “Giang Thập Quân bắt nạt gì vậy? Trông có vẻ khá nghiêm trọng”.

“Tôi chỉ quan tâm ông ta bắt nạt gì, tôi chỉ quan tâm đến em”. Bây giờ Tống Úc Nam mới có thời gian quan sát Viên Lệ. Anh nhìn cô từ dưới chân, rồi liếc chân lên. Dưới mắt trái của anh giật giật, đây là biểu hiện của riêng anh. “Em bắt nạt vì làm gì vậy?”.

“Quan tâm?”. Không nhận thì thôi, vậy anh cần, Viên Lệ thay đổi sắc mặt ngay lập tức, tâm trạng áy náy của cô chuyển thành bất mãn. “Nếu anh quan tâm đến tôi, thì sao anh không giúp đỡ cụ thể nào trong hôm nay?”.

Tống Úc Nam ngẩn ngẩn, chau mày móm mém. “Em và Lệ công ty mình vậy, tôi chỉ là một kẻ làm thuê cao cấp, làm sao dám xen vào!”.

Đây rõ ràng là một câu nói đùa nhưng khi nhìn số oán trách tích tụ bấy lâu trong lòng Viên Lệ càng dịp bùng phát, cô cố gắng che giấu: “Anh nói công phi, bây giờ thế gì nếu coi tôi là Lệ phu nhân tiếp đãi. Bắt tôi công chuẩn bắt em bán tôi cho Lệ gia, tôi làm sao dám nhận nếu công của người khác!”.

Mặt Tống Úc Nam biến sắc.

Viên Lệ vô cùng thích thú khi có thể chọc tức người đàn ông này. Cô tức giận vai Tống Úc Nam, giọng ban đầu: “Tôi và anh đứng đây trò chuyện, nhấc bổng viên quay về thì không hay chút nào! Thôi tôi đi đây, chào anh!”.

Nói xong, Viên Lệ lập tức rút tay về phía mình khi anh bắt tay cô. Cô vui vẻ quay lưng đi.

Tống Úc Nam vẫn yên ổn. Viên Lệ đi vài bước quay đầu, móm mém về phía anh. Giọng mơn mớn, ánh mắt yêu quý như trẻ con của cô giờ dồn sự giận dữ vào trái tim của Tống Úc Nam, khi nhìn nó trở nên móm mém.

Lòng anh bỗng rung động. Vấn đề là không sao, không nên... nhưng anh không thể không chấn động trước sự xúc phạm của con tim.

Viêm Lãng quay lưng về phía Tưng Úc Nam nên cô đã bị qua mặt tia hồng ngoại có trong máy ảnh. Cô chỉ cần chờ bao xa, Tưng Úc Nam nhanh chóng đuổi theo, giữ cô lại.

Hai cánh tay rón rén chạm vào anh ôm chặt Viêm Lãng. Cô bối rối nhốt vào lòng.

“L phu nhân tỉnh lại?”. Tưng Úc Nam chau mày.

Viêm Lãng gật đầu. “...”, nhưng chưa kịp nói hết câu, miệng cô đã bị chặn lại.

Sau khi kết thúc mệnh hôn kéo dài nửa phút giữa hai người, Tưng Úc Nam mỉm cười lòng người. “Em rõ ràng là người phụ nữ của tôi”.

Lúc L phu nhân tỉnh lại tỉnh dậy trên giường của Tưng tiên sinh thì trời đã tối sáng. Sau một đêm hoan lạc, Viêm Lãng mệt mỏi nên không còn sức trở mình. Cô chỉ có thể thông qua sự tiếp xúc da, nhận biết Tưng Úc Nam rời khỏi giường một lúc rồi quay lại, ôm chặt cô từ phía sau. Bàn tay trái nắm nhẹ vòng tay và cổ tay của người đàn ông sau lưng m áp vô cùng.

Tưng Úc Nam một tay ôm eo Viêm Lãng, tay kia ném gối lên đầu người. “Tôi làm em thế gì cơ?”.

Viêm Lãng nhắm mắt nhìn, thấy màn hình gối lên đầu, cô mỉm cười xác nhận và rời mắt trong lúc nửa đêm, cô thì thầm nghe thấy tiếng chuông điện thoại không phải chuông.

Viêm Lãng bắt đầu giật mình. “Này em này hôm nay gì đi cho anh vậy?”.

“Việc công, cần hỏi ý kiến tôi gì?”.

Viêm Lãng quay người đi nhìn Tưng Úc Nam nhưng anh càng ôm chặt cô, lưng của cô dính vào ngực anh. “Giữ quy tắc xong chưa?”.

“Rồi”. Tưng Úc Nam thu nết hôn lên vành tai mềm mềm của cô. “Ngủ đi!”.

Căn phòng ngủ chỉ có ngọn đèn màu cam tạo không gian ấm áp. Quạt trần quay trên trần nhà là minh chứng của một trần ân ái yên ổn.

Hai người ôm nhau đắm chìm trong cảm giác, một người như một cơn mưa, một người như một cơn gió. Ánh mắt anh vẫn thâm trầm, lúc này càng trở nên u tối. Lúc sắp ngủ say, cô nghe thấy Tưng Úc Nam thì thầm bên tai: “Đừng ngủ cùng anh”.

Đây không chỉ là sự trừng phạt, cũng không phải là nhốt cô vào phòng mà là sự trừng phạt tự nhiên. Viêm Lãng thả đầu vào vai anh. “Vấn đề gì?”.

Tưng Úc Nam trầm ngâm một lát, sau đó anh trả lời: “Bà ch...”.

Câu nói của anh như một dòng máu nóng rót vào trái tim Viêm Lãng.

Viêm Lãng không thể nghĩ lại chuyện này nên dần chìm vào giấc ngủ vì nơi này trên môi. Trong khi đó, chỉ cần thời gian trôi qua trên tay người liên tục nhấp nháy, cho đến khi không còn cuộc gọi nào nữa, bà chỉ “T T Thanh” mới hoàn toàn bị mất hết khi màn hình.

Một ngày là một ngày mới, nhưng trong buổi Viêm Lãng chỉ quanh quẩn mà y chuyển phiến não: tình hình tiêu chuẩn Nhã Nhan, sự cố của Secret, không thể tránh xa T T Thanh, Tưng Úc Nam “nóng lòng” thật thật... Bây giờ cô lại có thêm phiến não mới, đó là mối quan hệ mập mờ với L. Chinh.

Hôm nay là một ngày cuối tuần thật thì hiếm có, tất nhiên chỉ tính trên trục cuộc sống của Viêm Lãng.

Lúc Viêm Lãng tỉnh dậy nhà Tưng Úc Nam, một trời đã lên cao. Tuy vẫn nghe cảm nhận được nhịp sống nhộn nhịp, cô vẫn vai thế gì đó, tình thần sống khoái, trong lòng cảm thấy thoải mái mãi cho đến tận giờ.

Một bên giường trống không, quần áo tã qua ném y dĩa thì không còn nữa, chắc có người đã dọn dẹp phòng ngủ. Viêm Lãng cuộn mình xuống giường, một quần áo, rút ra một chiếc sô-mi nam mới mua rồi đi dép lê ra khỏi phòng.

Vào phòng khách, cô liền nhìn thấy Tưng Úc Nam đang trong phòng bếp phía bên trái. Anh quay lưng về phía cô, bận rộn làm gì đó. Viêm Lãng thì nhìn thấy anh phát hiện Tưng Úc Nam đang cuộn mình, bên cạnh anh là những cánh bọ khổi nghi ngút. Một tay anh cầm muôi múc canh, một tay kẹp miếng thịt, bắt đầu trông rất thú vị.

Viêm Lãng nảy ra ý nghĩ chán nản, cô bước lên, rón rén thì nhìn thấy Tưng Úc Nam. Khi cô nhìn sau lưng anh, anh vẫn chưa phát hiện ra. Cô giơ tay như đùa dẫu biết khi tay cô chạm vào thắt lưng anh, anh sẽ tự nhiên quay đầu, nhìn về phía cô.

Giống một Tưng Úc Nam vậy vẻ nhếch nhếch. Sau khi nhìn rõ Viêm Lãng, ánh mắt anh mới trở nên dịu dàng. Hai cánh tay Viêm Lãng khẽ run trong không trung, nhưng trong giây lát, Tưng Úc Nam kéo cô trở về ghế ăn.

“Anh ăn món gì vậy?”.

“Món gì?”.

Viêm Lãng nhìn lên trước anh cười xòa mà nói cho cô nghe. Cô nghi hoặc nhìn vào ngón tay anh. “Không phải anh chỉ biết nấu món gì mà ngon vậy?”.

Tưng Úc Nam túm lấy ngón tay cô. “Anh xem thấy anh như vậy!”.

Và nói anh về phía bàn ăn phía sau.

Viêm Lãng quay đầu nhìn. Và rồi cô chợt nhận ra chuyện trên đầu anh nên không nghĩ đến chuyện bàn ăn. Trên bàn bày một đĩa salad, thật hun khói, khoai tây rán vàng, trứng rán và xúc xích nóng hổi... Viêm Lãng vẫn chưa hết ngạc nhiên.

ngàng, Tiếng Úc Nam nhích mép. “Anh là người àn ông lý tưởng của tôi, tôi kiêu ngạo, tôi kiêu ngạo, trên giường của người tôi”.

Viêm Lãng không phớt lờ, bĩu môi đi xuống bàn tay thối, bưng cô gái bịt mũi ùng c. Về chuyện khác, người bạn của anh có ý tưởng là tất nhiên không thu hút người hay không, cô không có thì giờ nghiên cứu. Tiếng Úc Nam vừa nói xong, Viêm Lãng đã lao lên bàn. “Em không làm phiền anh nữa, em nhớ mặt trời này!”.

Áng ti chĩa khắp người, Viêm Lãng đã bắt Tiếng Úc Nam kéo lui. “Hình như em quên đi người thì phải...”.

“Gì cơ?”.

“Nhìn buổi sáng”.

Nói xong, anh lập tức cúi đầu như Viêm Lãng bắt mình, lùi lại. “Em vẫn chưa nhận ra”.

“Anh không bận tâm”.

Tiếng Úc Nam dùng hành động chứng minh lời nói của mình. Anh kéo tay ngón tay trên môi Viêm Lãng, ngón tác thông thoáng, ung dung trong khi ánh mắt rớt nóng bỏng.

Thấy mình lộ sự bất an, Viêm Lãng càng cúi thấp. Cô tựa vào vai anh, sợ hãi không dám nhìn lên. “Không, không! Em phải nhận ra, nhận ra...”.

Áp lực cô là tiếng thì thầm. Sau đó, Viêm Lãng cảm thấy cô thì thầm.

Tiếng Úc Nam bắt cô lên, hai người cô kẹp chặt thì thầm. Tiếng thì thầm con gái túi làm Viêm Lãng trông mặt nhìn Tiếng Úc Nam.

Đi xuống ánh mắt hung dữ của cô, Tiếng Úc Nam vẫn thản nhiên không có chuyện gì. Anh nắm tay ôm lấy Viêm Lãng, tay kia kéo tay cô vòng qua anh, cô khỉnh khỉnh.

“Tôi qua vài ngày lâu này, anh cần gì thì nói, chúng ta cùng làm đi!”.

“Em...”.

“Phản kháng vô hiệu”.

Nhưng... có người nào nhận ra trong hoàn cảnh này cô bây giờ? Viêm Lãng nhìn ánh mắt của người bạn của anh. Tiếng Úc Nam ôm cô từ phía sau, nắm cô qua gối. Miệng cô yếu ớt kềm ánh mắt, trông rớt khỏi mặt, đâu có gì hay ho mà anh nhìn chăm chú như?

Viêm Lãng quay lưng nhìn Tiếng Úc Nam. Anh cúi xuống nhìn hôn làm cô buột miệng quay lại, tập trung ánh mắt.

Vì cánh rặng, rạm t k t thúc trong s giám sát k quái, Viêm L ng có c m giác nh c gi i thoát. Cô quay ng i y T ng Úc Nam. “Em xong r i, chúng ta i n c m thôi!”.

T ng Úc Nam không tr l i, anh ôm eo Viêm L ng, b cô ng i lên b r a m t.

Chân v a r i kh i m t t, Viêm L ng li n ch ng hai tay lên vai anh, không cho anh áp sát. “Anh làm gì v y?”.

“T i qua v n ch a ã”.

T ng Úc Nam nói th ng, không h t ra x u h . Viêm L ng ch tay vào m i anh, chu n b lên ti ng phê bình: “Anh...”.

Nh ng m i th t ra c m t t ã b anh b t mi ng b ng m t n hôn. n khi T ng Úc Nam hài lòng r i kh i môi cô, cô th h n h n, nói: “Anh ng có...”.

L i b anh hôn.

Sau hai, ba l t nh v y, toàn thân Viêm L ng m m nh n. Cô ngh th m, thôi thì m c anh mu n làm gì thì làm v y.

Có l tiêu hao th i gian nhàn r i trong n hôn không có i m d ng c ng là s l a ch n không t i. Viêm L ng a tay ôm c T ng Úc Nam, nh hôn l i anh. Nh ng anh ã r i kh i b môi cô, l t xu ng d i.

B i n hôn không c áp ng, theo ph n x , Viêm L ng nh m m t, li m môi. T ng Úc Nam không cô i lâu. Khi anh ng m n hoa trên ng c cô, Viêm L ng nhanh chóng c m th y m t c n tê d i lan kh p c th , khi n cô b t giác ng i th ng ng i. T ng Úc Nam ôm l ng cô, kéo l i g n, không cô cách xa dù ch m t centimét. Anh l i ng ng u hôn lên môi cô, u g i tách hai ùi cô. ây là ng tác báo hi u ng i th s n b t u th ng th c mùi v th m ngon c a con m i... Nh ng úng lúc này, m t h i chuông i n tho i chói tai vang lên.

Viêm L ng và T ng Úc Nam, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, phân vân không bi t nên ti p t c hay d ng l i.

Cu i cùng, Viêm L ng l c u, y ng i T ng Úc Nam r i nh y xu ng t.

Cô v i vàng kéo áo s mi. “Em... em i nghe i n tho i”. Nói xong, cô l p t c ch y ra ngoài.

T ng Úc Nam vô th c gi tay tóm l y Viêm L ng nh ng ch ch m vào v t áo cô r i l i tu t m t. Anh ng yên m t ch , nhìn cánh c a phòng t m m toang, ánh m t s m l i không bi t do d c v ng dâng trào hay vì tr m t nh, l nh lũng.

Viêm L ng ch y v phòng ng l y túi xách trên giá treo qu n áo, l c tìm i n tho i và b t máy. Th nh ng c th cô v n chìm trong khoái c m, linh h n

còn trong phòng tắm. Ở máy bên kia, bà Viêm gọi: “Viêm Lân, Viêm Lân, cô đang nghe máy chưa?” thì cô mới bắt đầu nói.

“Con đang nghe đây, mẹ nói đi!”. Cô vội trả lời.

“Cô làm gì mà tôi gọi mấy lần mới trả lời?”. Bà Viêm trả lời bực dọc. “Trưa hôm nay về nhà nhé mẹ”.

“Con không về”.

Bà Viêm đứng nhìn sự bất cẩn của con gái suốt chốc, lập tức lên giọng dõng dạc: “Cô sống ngoài kia nên anh em tôi đâu không can thiệp. Tôi cô đâu thích làm gì thì làm, nhưng lần này cô phải nghe lời tôi. Bởi cô nếm vị của cô không biết thế nào. Hôm nay ông yêu ra vì n, cô về nhà nhé mẹ! nếm thử bả của mẹ có một chút cái gì đâu!”.

Viêm Lân bắt đầu giật giật, cảm thấy phía phòng tắm. Tiếng Úc Nam vẫn chưa ra khỏi đó, không biết do anh bận rộn hay có tâm tình gì khác. Viêm Lân không muốn dài dòng với mẹ. “Nhé mẹ xong con sẽ đi ngay”.

“Tùy cô”.

Viêm Lân thở dài, cúp điện thoại.

Cô đứng ở phía phòng tắm, không nghe thấy tiếng Úc Nam khi anh bước ra ngoài. Lúc này, Tiếng Úc Nam nghe thấy bao nhiêu cảm xúc, hoàn toàn khác với tình hình trước đó. Bởi lẽ anh khi nhìn Viêm Lân có cảm giác vô cùng xa lạ.

Càng phải chờ đợi bấy giờ, cô và anh chỉ có quan hệ xác thực, cô thậm chí không biết như vậy là đúng hay sai.

“Em phải về nhà mẹ đây”. Giọng nói của Viêm Lân bắt đầu trở nên xa cách. “Quên áo của em đâu rồi?”.

Tiếng Úc Nam không lên tiếng, ánh mắt anh dừng trên mặt cô vài giây, sau đó anh hít thở rồi bước vào, nhấc điện thoại treo tường. Viêm Lân nghe thấy bên ngoài nghe anh nói chuyện điện thoại, hình như anh bận rộn gì đó mang lại nhà anh.

Tiếng Úc Nam nhanh chóng cúp điện thoại, quay về bên Viêm Lân. Viêm Lân đứng ở đó, cô nghĩ cô nên nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy anh khi anh bận rộn thì anh chẳng nói, hoặc thì hình thái thì cô không thể làm gì được mà anh đã làm công chuyện... Nhìn Tiếng Úc Nam đã mỉm cười trả lời: “Chìa khóa nhà em cho anh”.

Viêm Lân ngẩn ngẩn. “Gì cơ?”.

“Chắc em không nhận được, anh sẽ gọi giúp em. Tôi nay về thăm mẹ đây”.

Lời nói của anh nhìn như người đứng trước mặt, làm người phụ nữ khó có thể từ chối. Viên Lương cũng không nói gì, tuy vậy, vì vậy khi T T Thanh và Châu Trình cùng nhau đi tìm chìa khóa, cô nhìn anh, coi như người.

Đi Lương há hốc miệng khi bắt gặp bộ dạng của Viên Lương lúc cô về nhà. Nhìn từ xa thấy gia đình nào về nhà cũng mệt mỏi, không chút vui vẻ. Lần này cô mang theo chiếc nhẫn cưới và gửi anh thanh thản. Đi Lương thấy vô cùng khó hiểu nhưng không dám hỏi gì. Trong khi đó, Viên Lương vô cùng kinh ngạc khi thấy T T Thanh và Châu Trình cùng về nhà cùng nhau.

Cô bắt gặp nhìn Châu Trình bằng ánh mắt dò hỏi. “Hai người...”. Người phụ nữ lúc đó, cô mới thì thầm: “Hai người hòa giải rồi à? Bây giờ là bên nào bình thường hay mối quan hệ thì thêm một chút?”.

Đúng như người này không thể biết chính xác mối quan hệ hiện tại của T T Thanh và Châu Trình. Châu Trình chắc chắn, đúng như anh cũng không biết gì thích thú nào.

Còn vậy, tất cả mọi người mang theo nghi vấn vào buổi trưa.

T T n Phu ngồi trên bàn, vẻ mặt không thoải mái, ông tỏ thái độ quan tâm và dằn dặt hiếm có với Viên Lương. Thấy Viên Lương liên tục xem đồng hồ, ông lên tiếng gì thích: “Thêm lát nữa, còn một vị khách chờ tại đây”.

Viên Lương nhìn người nhìn T T n Phu, ánh mắt nhìn người cảm giác khó hiểu. T T Thanh và Châu Trình phía đi đến cũng ngạc nhiên khi nghe thấy “khách mời”.

Lâu rồi Viên Lương mới cảm thấy bình tĩnh ôn hòa, như thể thì không biết nên làm gì thì nào, may mà T T Thanh nhanh nhẹn hỏi: “Bà, bà mời ai đến nhà mình cùng ăn?”.

T T Thanh và anh xong, T T n Phu còn chấp tay đứng ngoài cửa, bên ngoài đã vắng vẻ thì người bước chân. Thì ra là một câu xin lỗi với khách sáo: “Tôi xin lỗi anh!”.

Viên Lương nhìn bà đi vào phòng. Sau ba giây mới có phản ứng, cô ôm tay vòng, bắt gặp người kín đáo của bà Viên, ánh mắt hòa nhã, nhìn thấy của T T n Phu, thì nhiên không thể hiểu vì kinh ngạc của T T Thanh. Sau đó cô mới quay lại nhìn và phát ra tiếng nói.

L Chỉnh đi theo đi Lương thì bàn. Anh gật đầu chào hỏi mọi người.

Viên Lương mới nhìn cô nói chuyện, như người cho L Chỉnh. Cảm xúc trong lòng cô lúc này quá thất vọng khó diễn tả.

L Chỉnh không khách sáo, anh gật đầu với bà Viên rồi người xuống nhà Viên Lương mới cách thì nhiên, sau đó, quay sang mặt người vì cô. Trái ngược với L Chỉnh, sự cảm thấy Viên Lương hình như khó coi.

T T n Phu lên tiếng: “ n c m thôi!”. Sau đó, ông ta quay sang L Chỉnh, nói: “ u là các món n th ng ngày, không bi t có h p kh u v c a c u không?”.

L Chỉnh v n gi n c i l ch s trên môi. “Cháu không ph i ng i kén n âu !”.

Trong b a n, L công t c x úng m c, không quá v n vấ c ng không quá xa cách, khi n b u không khí c ng vui v , d ch u. Viêm L ng c nh n nh n, c m a n vài mi ng nh ng thái t ng i mi n c ng.

Bà Viêm m y l n nháy m t ra hi u nh ng Viêm L ng u l i. Cu i cùng, bà huých cùi ch , nói nh vào tai Viêm L ng: “Trong t t c nh ng ng i ây, cô ti p xúc v i L Chỉnh nhi u nh t. Sao bây gi cô ch ng nói câu nào v i c u ta?”.

Viêm L ng ng ng u nhìn m . Ng m ngh vài giây, cô quy t nh im l ng. Cô g p m t mi ng th t, b vào bát c a bà r i m p máy môi: “M n nhi u m t chút !”.

Tr c thái c a con gái, bà Viêm c ng ch ng bi t ph i làm sao. Viêm L ng l i cúi u n, c g ng bi n thành ng i vô hình.

úng lúc này, gi ng nói c a T T n Phu vang lên, phá v s yên t nh c a Viêm L ng: “L Chỉnh, hóa ra c u c ng thích món cá om gi m Tây H . ây là món n Viêm L ng nhà chúng tôi thích nh t”.

L Chỉnh ang nh g p mi ng cá om gi m Tây H thì T T n Phu tinh ý nhìn th y, nghe ông nói v y, anh li n thu a v . “Vâng...”.

L Chỉnh ch a nói h t câu ã b Viêm L ng c t ngang. Cô p m nh a xu ng bàn n. Ti ng ng l n làm kinh ng nh ng ng i ng i quanh bàn. T t c d n ánh m t v phía Viêm L ng. Cô ng d y, nói: “Con n no r i !”. Nói xong, cô r i bàn n, i th ng lên c u thang.

ng sau, T T n Phu quát l n: “Viêm L ng!”.

Viêm L ng không ng l i, th m chí cô còn i nhanh h n. V phòng mình, cô óng c a cái “r m” r i th mình xu ng sofa, túm ch t chi c g i ôm trút b c t c.

Sau khi l y l i bình t nh, Viêm L ng c m th y h i h n. Cô không nên m t l ch s nh v y, không nên tr c ti p bày t thái . V i m này, Viêm L ng t nh n mình còn thua kém T T Thanh. Lúc nào cô c ng là ng i tùy ti n, l mãng, không bi t ki m ch tâm tr ng.

Viêm L ng ang t a u vào thành sofa t ki m i m b n thân thì c a phòng t nhiên m ra. Cô l p t c ng i th ng ng i.

Ng i i vào là T T Thanh.

Viêm L ng l i t a vào sofa. T T Thanh tìm cô, quanh i qu n l i c ng ch vì m y vì c, cô ã quen t lâu.

Quả nhiên T T Thanh ngẩng lên ngồi xuống chiếc sofa nằm bên cạnh, lên tiếng: “Cô đừng nói, tôi rất biết cách chịu đựng khi cần ông, nhưng hôm nay tôi muốn phát hiện tôi còn kém xa cô”.

“Quá khen!”.

T T Thanh im lặng.

Chỉ mãi không thấy T T Thanh nói những lời châm chọc như mọi khi, Viêm Lãng cảm thấy không quen. Cô nói: “Chẳng lẽ đây không phải là cô khen tôi câu này à?”.

“Tôi nói vui thôi là lên gác khuyên nhé cô”.

Viêm Lãng liền cười nhợt. “Tôi cũng có thể oán ra”.

Có lẽ trên thế giới này, không ai hiểu T T Thanh hơn cô. Viêm Lãng nghĩ khi mà cô nói: “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, rất tiếc T T Thanh Úc Nam và L Chỉnh nhìn trúng cô à?”.

Viêm Lãng ngẫm nghĩ. Cô cũng ra vẻ suy tư rồi thì nói: “Giờ nghĩ tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Châu Trình luôn muốn lòng vui”.

“Châu Trình?”. Nhận Châu Trình, T T Thanh liền có vẻ yên tâm, gật đầu. “Anh à?”.

Nhưng cô ta chưa nói hết câu đã bị Viêm Lãng ngắt ngang: “Bây giờ cô còn thời gian rời khỏi bàn chuyện này không? Tôi thấy cô nên dọn tinh thần vào “vòng tay” Secret thì hơn”.

Viêm Lãng biết, Secret chính là thuật của T T Thanh. Quả nhiên, cô vẫn đi tìm, T T Thanh liền thay đổi sắc mặt. Chẳng lẽ không biết khó coi của T T Thanh, Viêm Lãng nghĩ cuộc trò chuyện vô ích.

Viêm Lãng chỉ T T Thanh đứng dậy, rời khỏi phòng, nhưng cô ta không hề có ý rời đi, mà thông thả đi vào thành phố. “Tôi sẽ có cách, không cần cô bận tâm”.

Lúc này, sắc mặt của T T Thanh lóe lên một tia hy vọng, vẻ căng thẳng và âu lo, cảm giác nặng nề sâu xa như thể cô ta đã tính toán cẩn thận.

Viêm Lãng không rời khỏi nghiên cứu này ngay sau buổi họp mặt của T T Thanh. Cô thức suốt đêm để cô ta ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng T T Thanh lại chuyện cười: “Cô hãy tự lo cho mình đi! Mọi cô biết không, tôi không thể vào cô nên muốn tìm người mua từ tôi bán quách cô đi...”.

Đúng lúc này, ngoài cửa vọng vào tiếng gõ cửa. T T Thanh im lặng. Viêm Lãng cất cao giọng: “Ai đấy?”.

Cánh cửa phòng tụt xuống. Bước vào một Viên Lương Ngọc tiên là cánh tay àn ông đang y cựa. Áo sẫm màu của Pháp chế may tinh tế trông rất quen, cuối cùng thì cô cũng đoán được người ngoài cửa là ai.

Quả nhiên là L. Chinh.

“Xin lỗi, đã làm phiền hai cô!”.

Dáng vẻ của L. Chinh vẫn ung dung, tự tin. Nhưng nhìn ông nhếch nhếch dù có hành vi nghe trọng thì người khác cũng khó lòng nhìn ra gì. Hơn nữa, anh còn là nhân vật không thể chối cãi. T. T. Thanh mỉm cười: “Sao L. tiên sinh lại lên trên này?”.

“Tôi mang ít hoa quả cho hai cô”.

Không hiểu Viên Lương Ngọc nghĩ gì, L. Chinh đặt khay hoa quả xuống bàn rồi rời đi xuống bên dưới. Viên Lương Ngọc thì nhìn sắc khó chịu, trong khi L. Chinh lại bình nhiên như không. Anh trầm ngâm nói: “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện riêng”.

Viên Lương Ngọc còn chưa kịp phản ứng. T. T. Thanh đã đứng dậy, cất giọng vui vẻ khách sáo: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước”.

Đến lúc này, T. T. Thanh không quên lý do cách là chị gái, lên tiếng nhắc nhở: “Viên Lương Ngọc, dù thì nào L. tiên sinh cũng là khách, em đừng tùy tiện quá!”.

Viên Lương Ngọc coi như không nghe thấy.

Cánh cửa đóng lại. Trong phòng chỉ còn lại hai người, không ai lên tiếng, cho đến khi L. Chinh cầm đĩa ly mà mỉm cười, ánh mắt nhìn Viên Lương Ngọc.

Viên Lương Ngọc nhìn mỉm cười rồi nhìn anh, ánh mắt bất chợt rõ sắc kháng cự. “Anh nghe chuyện này?”.

“Không hiểu gì”. Thấy Viên Lương Ngọc không có phản ứng gì, L. Chinh mỉm cười bước vào mỉm cười, và nhai và nói: “... nhưng cũng không ít”.

“Nhưng em là L. tiên sinh thì sao, sao lại có thể chiêu nghe lén?”.

“Nếu tôi muốn, liệu tôi có các cô dễ dàng phát hiện?”.

Viên Lương Ngọc á khẩu, đành im lặng nghe anh nói tiếp: “Tôi ngoài cửa nghe thấy gì của cô, đoán cô không muốn nói chuyện vì cô ta nên mời đi vào, cô ta bị tỷ lệ khi phòng, coi như tôi giúp cô còn gì?”.

Viên Lương Ngọc không bận tâm lý do gì thích của L. Chinh là thật hay giả. Trầm ngâm lát, cô đứng lên tiếng: “Nếu có ý định giúp tôi, mong anh hãy vạch rõ ranh giới với gia đình tôi”.

Có lẽ L. Chinh chưa từng gặp người nào cầu xin anh bằng thái độ nghiêm trọng như vậy, anh mỉm cười. “Lý do?”.

“Tránh xa T. gia đình là tránh xa phiền phức”.

Trái ngược với tâm trạng căng thẳng của Viên Lăng, L Chỉnh tỏ ra rất thoải mái, anh liến mồm nói đùa rằng rí mĩ thông thường nói: “Tốt quá, sự ngược của tôi là gì quý tộc phi nhân phẫn”.

“Không phải anh thích tôi ư ch ?”. Viên Lăng cau mày, hỏi thẫn.

Bỗng ngược của cô chực chờ L Chỉnh. “Xem ra cô và chàng gái cô cùng có một nghi vấn?”.

Viên Lăng càng nhúch t mày.

L Chỉnh nói nháy mắt anh đã nghe thấy câu nói của T T Thanh: “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc T Lăng Úc Nam và L Chỉnh nhìn trúng cô ư gì?”. Cô bắt đầu cảm thấy hiểu, không biết nghĩ ư àn ông này nghe ư n ư.

Thấy Viên Lăng lúng thẫn, L Chỉnh cất giọng trầm trầm: “Chắc cô không biết, thật ra bố tôi cũng có con riêng”.

“Anh nói về tôi chuyện này làm gì?”.

“Ưng có hợp tác nh ư v y, cô nghe tôi nói xong ư ã!”.

“Tuy bố tôi rất lịch nh ư m tôi còn ghê g m h n. Chắc n ư i em trai cùng cha khác mẹ của tôi rất chân v n c, cụ ta s không nh n c m t ư ng nào tài sản của bố tôi. Vì v y cụ ta chỉ còn cách ngoan ngoãn tr n n c ngoài, không thể qu y nh ư th ư i thanh t nh c a tôi”.

Đến L Chỉnh đã nói hết, Viên Lăng liến lên tiếng: “Không phải anh cảm thấy th ư h i tôi, muốn làm Chúa cụ th c a tôi ư ch ?”.

Câu nói này của Viên Lăng không khiến L Chỉnh tức gì n, n c i trên môi anh càng ôn hòa. “ ư ch là một trong nh ư nguyên nhân khiến tôi có h ư thú v i cô. Lý do quan trọng h n...”.

Anh rất nh ư d ư l i, nhìn Viên Lăng ch m chú. Viên Lăng cảm thấy rất s t ru t nh ư v n gi v không có h ư thú l ư ng nghe. Cuối cùng L Chỉnh t t n nói: “Tôi vô cùng hiểu, không hiểu ư ph n nh th nào m i c T Lăng Úc Nam coi trọng nh ư v y?”.

Đáp án này... Viên Lăng không biết nên vui hay nên buồn. Tâm t có r i b i nh ư ngoài mặt v n i m nh ư. “Ch ư ng l L T ngược của mu n so tài cao thì p v i T ngược T ngược v ph ư ng đi n tranh giành ph n ?”.

L Chỉnh không tán thành c ư ng không ph n nh n, nói: “Có l cô không rõ, bắt “T Lăng Úc Nam” có ý nghĩa nh ư th nào. Bố tôi từng nh n xét, T Lăng Úc Nam là nhà qu n lý xuất s c nh t Trung Qu c trong hai m i n m tr l i ư y. Cô nên biết b tôi từng m i T Lăng Úc Nam v làm CEO của Minh ình v i m c l ư ng rất cao. M c l ư ng ó c ư ng v i s c ph n c a Minh ình thì g p ba l n con số của ra, v y mà T Lăng Úc Nam kiên qu y t t ch i. Chúng tôi còn từng l n này anh ta s m công ty riêng, ai ng anh ta l i nh y sang T th”.

Ngài thu được hàng “con cháu ông trời” như L. Chinh lái cao máy để đi làm công nhân ngành dệt may, Viên L. Ngọc lái, nói: “Nếu L. T. Ngọc muốn bày tỏ sự cảm phục vì T. Ngọc Úc Nam, tôi có thể giúp anh chuyển lái xe anh”.

L. Chinh cảm thấy mình như người đi lạc đường nghiêm túc: “Tôi Úc Nam nghĩ tiếp quản T. Ngọc, rõ ràng là có ý khác”.

Và nói L. Chinh và mình đi qua Viên L. Ngọc. Không khó nhận ra “ý khác” mà anh ta ám chỉ chính là cô.

Viên L. Ngọc không thích ánh mắt ánh giá phẫn nộ của L. Chinh. Cô vô thức né tránh. “Có lẽ T. Ngọc Úc Nam cảm thấy tiếp quản công ty đang trên đà xuống dốc như T. Ngọc thì có tính thách thức”.

L. Chinh không còn hàng thú tiếp xúc gì thích, anh nhận ra anh ta thất vọng thúc giục này: “Máy móc của anh có chút gì khác biệt tính tình tình, ngoài đi tìm kiếm hạnh phúc còn gì khác? Hy vọng sau khi tiếp xúc với cô, tôi sẽ có câu trả lời xác đáng”.

Một buổi trưa vắng vẻ, thêm câu nói của L. Chinh nên càng thêm thêm.

T. T. Ngọc Phú nhận biết mình là L. Chinh là câu chuyện của bác sĩ gia đình gần đây: “Chết chóc và sự sống, cần phải nghĩ, tình đời. Tình đời chết chóc”.

T. T. Ngọc Phú trầm ngâm một lát rồi nói ra lời cho Viên L. Ngọc: “Con cùng L. Chinh là câu chuyện”.

Điều đáng ngạc nhiên là Viên L. Ngọc không thể hiểu. Cùng cô, cô cũng không phải nhìn thấy sự sống trên mặt biển cô trở lại khi rời khỏi nó.

Tuy nhiên, lúc Viên L. Ngọc cùng L. Chinh đi ra ngoài lái xe, tình hình bỗng thay đổi. L. Chinh lái xe cho Viên L. Ngọc, cô lái, nói: “Nếu L. T. Ngọc không biết, tôi xin cáo từ”.

“Và rồi cô nhận lái lái câu chuyện, hóa ra đây là gì bất ngờ”.

Anh biết rồi còn hiểu, Viên L. Ngọc cảm thấy lái lái. Sau đó, cô quay ngược lại với cô của mình. Khi Viên L. Ngọc lái xe đi qua, L. Chinh vẫn ngồi bên cạnh của xe. Hình bóng anh dần biến mất trong gương chiếu hậu, nhìn có vẻ cô, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, “con cháu ông trời” này biến mất như vậy...

Viên L. Ngọc lái xe thẳng về nhà T. Ngọc Úc Nam.

Cô dừng lái xe hồi lâu, mãi không nghĩ được gì. Cùng cô, cô lái xe.

T. Ngọc Úc Nam đưa cô về thăm mẹ của. Vài phút sau, Viên L. Ngọc đã ngừng trở về nhà anh.

Một khi đặt chân vào căn hộ này, nhng ngày tháng sau này của cô chắc hẳn sẽ khác. Vì vì cô, tình yêu của cô sẽ mãi mãi.

Viêm Lãng tay lên cửa nhng không biết có nên bấm chuông hay không. Cô còn đang ngập ngừng, cánh cửa tự nhiên mở ra.

Tên Úc Nam ngạc nhiên nhìn cô lâu.

Viêm Lãng giật mình. “Anh...”.

Không nghe cô nói hết câu, Tên Úc Nam chỉ tay về phía cửa sổ phía ngoài. “Anh đã nhìn thấy xe của em”.

Viêm Lãng nghiêng ngó tránh Tên Úc Nam đi vào phòng khách, liền trông thấy hành lý của mình.

Tên Úc Nam ôm Viêm Lãng, đưa cô đi vào trong. Viêm Lãng quay đầu nhìn anh. Đây là giọng nói quen thuộc nhng cô phát hiện, cô không biết gì về người đàn ông này.

Tên Úc Nam dường như nhìn ra ánh mắt khác thường của Viêm Lãng. Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Bàn tay nhìn chằm chằm, Viêm Lãng bắt giác cảm thấy môi. Thốt ra lúc xe, cô đã suy nghĩ xem có nên hỏi anh về vấn đề này.

“Tại sao trước đây anh lại tìm kiếm Minh Linh?”.

Bàn tay Tên Úc Nam nắm chặt trên eo Viêm Lãng bằng cách. Sau vài giây im lặng, anh bỗng nheo mắt về phía cô. “Em là người của Linh à?”.

Viêm Lãng không thể không thừa nhận, bỗng nhiên Tên Úc Nam lúc này trông rất đáng sợ. Rõ ràng là một câu chuyện tài năng khi cô tận lòng tâm xem mình có làm điều gì sai trái không.

Tên Úc Nam không cho cô thời gian xoay xở, hỏi tiếp: “Trên tay em có dấu, không phải dấu của chiêu ái con trai của em hay?”.

Cô chần chừ tin tức, vậy mà anh cũng đoán ra. Viêm Lãng bắt đầu nghi ngờ không biết có phải anh thuê thám tử theo dõi cô hay không. Nhng thực tế của Viêm Lãng bây giờ không phải vấn đề đó, mà là...

“Tên Úc Nam!”.

Cô tự nhiên gọi tên anh bằng một giọng nghiêm túc, làm Tên Úc Nam bắt giác giật mình.

Viêm Lãng cảm thấy môi. “Anh nhìn trúng em điều gì?”.

Thực tế chính mình nghĩ về vấn đề của cô rất có lý, bởi khi cô hỏi câu này, trên mặt Tên Úc Nam xuất hiện vẻ lúng túng. Nhng anh nhanh chóng lấy lý do bình thường, nhìn cô bằng ánh mắt rất chân thành, Viêm Lãng cho rằng anh sẽ nói nhng lời tình cảm khi cô xúc động. Cô nín thở chờ đợi.

Áp lực háo hức của Viêm Lãng, Tên Úc Nam tỏ ra nghiêm túc. “Nhìn trúng em điều gì... cảm thấy em thật đáng yêu, có thể yêu em được”.

Một giây... hai giây... Viêm Linh nhìn ngắm ba giây, khó khăn lắm mới kiễ mông không tung mông tụt xuống vào ghế ngắm ghệt của người đàn ông này.

Tên ông Úc Nam móm còi, dáng nhợt nhạt lòng vui câu chuyện lý thú hàm ý của anh. Sau đó, anh cất giọng nghiêm túc. “Nguyên nhân anh thích Minh hình như là gì n. Minh hình như đã có hình tượng quần lý hoàn thiện, không có tính thách thức bằng một công ty đang trên đà xu hướng của thế giới. Anh là người thích đi mà không đi thách thức. Tự nhiên, còn có một nguyên nhân khác...”. Tên ông Úc Nam cố gắng nói. “Trên chuyến bay về nhà, anh tình cờ gặp một cô gái xinh đẹp, cô ấy quyến rũ hút cả Tim gia. Anh cho rằng, lý do công việc cô ấy quy tụ chuyên riêng là một sự lựa chọn không tồi”.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Viêm Linh cảm thấy hơi bối rối, cô không phân biệt được tên ông Úc Nam nói thật hay chỉ trêu chọc mình. Cô cũng không biết nên vui mừng hay nên thờ ơ.

Cùng lúc, Viêm Linh bắt gặp, tất nhiên. “Tên giám đốc là người công tẩu không phân minh như vậy sao?”.

Tên ông Úc Nam móm còi, chấp nhận lời chỉ trích của cô.

Viêm Linh giật mình kinh ngạc: “Vậy làm việc của anh tán gái, Tên giám đốc liêu có phẩm chất của một nhà lãnh đạo chuyên nghiệp hay không?”.

Cô vẫn dè dặt, Tên ông Úc Nam liên tục nói cô, kéo cô sát vào người anh. Viêm Linh bắt anh ôm chặt lấy mình một cách thô lỗ. Góc mắt anh sắc sảo nhìn cô, anh nheo mắt. “Dám phê bình anh công tẩu không phân minh? Xem ra em vẫn chưa biết thế nào là công tẩu không phân minh thế này”.

Viêm Linh nhanh chóng hiểu tại sao lúc Tên ông Úc Nam nói câu này, ánh mắt anh lướt qua mắt tia nham hiểm.

Hôm sau là thứ Hai, Tên ông Úc Nam không gọi lái xe, ích thân nhiệm công việc của người tài xế, lái xe của Viêm Linh thì đi làm.

Ngày bắt đầu, tài xế Tên ông tranh thủ ngủ nghỉ nên sáng trong lúc đi xe. Lần đầu tiên nhìn thấy tên ông Úc Nam đứng ngoài trời, cô thấy sự muồn chồn lạ lùng này. Nhìn thấy lãnh đạo cấp cao lúc nào cũng cung kính, e dè Tên ông Úc Nam mà nhìn thấy bằng mắt mình như hình ảnh của anh bấy giờ, không biết phải nghĩ về anh như thế nào? Chắc là một màn vô cùng hấp dẫn.

Viêm Linh đang suy nghĩ thì Tên ông Úc Nam tự nhiên ngẩng lên. Chạm phải ánh mắt anh, cô bối rối so vai, rụt c.

“Sao em nhìn anh như vậy?”. Tên ông Úc Nam trả lời lạnh lùng.

Viêm Linh hơi lúng túng, nhìn ngay sau đó, ánh mắt cô xuất hiện một tia tinh nghịch. “Tự nhiên em nghĩ tại sao?”.

“Gì?”.

“Thật ra...”. Viêm Linh cố nhún vai. “Anh sinh nếm con heo phi không?”.

Thấy mặt Tuấn Ngọc Nam bị nấc, Viêm Linh liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, khéo miệng nhấc lên thành cốc cốc.

Trái ngược với tài xế Tuấn Ngọc, Viêm Linh thì nghĩ ghê lái phở rớt tẩu. Ô tô còn cách công ty một đoạn, cô cố gắng a k p n xong. Cô lýt gi ý n lau miệng, thông thoáng. “Anh hãy dừng xe ngã r phía trước”.

Tuấn Ngọc Nam không đáp lại, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi. Viêm Linh gãi thích: “Lát nữa em sẽ đi bên công ty. Nếu nghĩ phải ý em nghĩ xe cửa anh, không bị t b n h s n i ki u gì”.

Tất nhiên, Tuấn Ngọc Nam không cô to ngại. Xe sắp ngã r thì p theo, Tuấn Ngọc Nam rõ ràng gi m t c , nh chu n b d ng l i, nh ng khi Viêm Linh gi tay nh m c a, Tuấn Ngọc Nam liền r ga, chỉ c xe phóng nh bay qua ngã r .

Viêm Linh gi t mình hét lên: “Anh...”.

Tuấn Ngọc Nam ng ng u, m m c i v i cô qua g ng. “ Đây là trình lái xe nh nh t c a loài heo r i, em thông c m nhé!”.

Anh quen biết là lo ngại có thù t t báo. Viêm Linh t c t i khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh.

Ô tô nhanh chóng đi t i bãi xe d i t ng ng m c a tòa cao c T th . Th ra vào do tài xế m, Tuấn Ngọc Nam lái xe riêng nên b o v không nh n ra, không cho vào. Anh ành h c a kính xe.

Ng i b o v kính ng c khi th y g ng m t nhìn nghiêng c a Tuấn Ngọc Nam trong ô tô. Anh ta cung kính cúi chào: “Tuấn giám c!”.

Ng i gh lái ph , Viêm Linh còn cách quay u, dùng tay che m t tránh b phát hi n.

Tuấn Ngọc Nam nhanh chóng i vào bãi xe. Anh v a xe, Viêm Linh v i vàng tháo dây an toàn, m c a xu ng xe, i vòng ra phía trước. úng lúc này, cô b gi ch t cánh tay r i b m t l c l n kéo l i, làm m t th ng b ng, ngã vào u xe.

Viêm Linh nhìn lên liền th y Tuấn Ngọc Nam. Cô còn ch a k p c m thán ng i àn ông này hành ng quá nhanh, Tuấn Ngọc Nam ã t i n lên m t b c. Anh ch ng hai tay lên n p u xe, khóa cô trong lòng.

Tuấn Ngọc Nam h i cúi xu ng, ép Viêm Linh ngã v sau. Sau l ng cô là u xe, cô không còn ng nào tránh, ch có th trừng mắt nhìn anh ang ngày càng áp sát.

“Em l i quên m t vi c r i”.

Nghe Tiếng Úc Nam nói vậy, Viêm Lăng bật giác chau mày. Cô không phải không biết anh đang ám chỉ gì, nhưng cô còn biết quá rõ “mặt vì c” mà anh nhấc tay. Trước khi Viêm Lăng cất tay, Tiếng Úc Nam cúi xuống, nắm tay hôn lên môi cô. Cô mệt mỏi, trong đầu vụt qua ý nghĩ đây là bãi xe.

Bên tai vang lên tiếng nói càng ngày càng gần. Viêm Lăng vội vã chạy xuống hôn cậu. Tiếng Úc Nam vội vã đi mất quan sát tình hình qua gương chiếu hậu.

Mặt chỉ có một vị trí đi, có người nhanh chóng xuống xe. Ngay sau khi xuống xe liền phát hiện màn tình cảm bất ngờ. Viêm Lăng hoảng hốt về vai Tiếng Úc Nam.

Rõ ràng Tiếng Úc Nam nhìn ra có người phía sau quan sát hai người nhưng vẫn không chú ý đi. Anh nhìn Viêm Lăng thì xuống, giục cô ngồi vào ghế trước thân anh. Sau đó, anh tiếp tục hôn táo bạo còn dang dở.

Ngay kia biết ý, lập tức rời khỏi bãi xe. Một lúc lâu sau, Tiếng Úc Nam mới buông thả người phẫn nộ trong lòng mình.

Viêm Lăng trừng mắt nhìn anh. Cô chực chờ chỉ cần anh chỉ một chút, sau đó không kìm lòng lên tiếng cầu nhau: “Anh nhấc tay khỏi em đi!”.

Tiếng Úc Nam giơ ngón tay cái lau mồ hôi, vẻ mặt bình thản nhìn cô. “Viêm Lăng, hãy tạm thời mang kiếng, thì nào mà gì là “công ty không phân biệt” thì sao...”.

Câu nói này vang vọng bên tai Viêm Lăng cho đến tận lúc sáng thức Hai hàng tuấn. Mọi người có mặt ở đây, Tiếng Úc Nam mới thông thạo vào phòng họp. Nhìn thấy anh, trong lòng Viêm Lăng có cảm giác kỳ lạ không thể nói thành lời.

Cô đành cúi xuống xem tài liệu. May mà cuộc họp thì nhanh chóng bắt đầu. Tiếng Úc Nam tạm thời đi xuống phòng họp, Viêm Lăng nhìn nhóm họ.

Thời gian này, tâm tư của công ty tập trung vào Nhã Nhan và Secret. Trong khi Secret vẫn giữ mặt mũi, Nhã Nhan đã trở thành tích kinh doanh tốt, đó nên mới so sánh rõ ràng.

Chỉ một đi nhìn thấy Secret phát biểu, Tiếng Thanh mang tin vui đến cho mọi người: “Sau khi liên tiếp xúc phạm Giang Thanh Quân, Lạc Bạch Ngọc ý hòa giải với chúng ta...”.

Việc sản phẩm kem lát Hoàn mỹ ngừng và không tung ra thị trường theo đúng kế hoạch gây nhúng tay không nhúng tay tình hình của công ty. Sau mấy ngày giá liên tiếp, giá của công ty thì hiện nay đã nhúng tay, nhưng lúc này công ty phải chịu thua không nhúng tay.

Tiếng Úc Nam cất giọng nghiêm nghị: “Tình hình hòa giải thì nào rồi?”.

Trên mặt T. T. Thanh xuất hiện tia ngượng ngùng, cô ta lặng lẽ vài giây rồi nói: “Giang Th. Quân đã ra đi rồi, L. B. C mua tất sản phẩm kem lót Hoàn m. thì m. ich p. nh. n. d. p. yên. s. vì. c.”.

Viêm L. nghe nói vậy, lập tức r. t. c. m. xu. ng. bàn. áp. ng. yêu. c. u. mua. t. c. a. Giang. Th. Quân. ng. ngh. a. v. i. v. i. c. T. th. th. a. nh. n. sao. chép. ý. t. ng. c. a. L. B. C? Nh. ng. giây. ti. p. theo, Viêm. L. ng. li. n. ng. i. th. ng. ng. i. Đây. là. chuy. n. c. a. Secret, c. a. T. T. Thanh, không. liên. quan. n. cô.

T. ng. Úc. Nam. không. phát. bi. u. ý. ki. n. T. T. Thanh. quan. sát. s. c. m. t. c. a. anh, v. i. vàng. gi. i. thích: “Tôi. v. n. ch. a. ch. p. nh. n. ng. h. c. a. Giang. Th. Quân. N. u. ti. p. t. c. ti. n. hành. hòa. gi. i, tôi. tin. chúng. ta. s. tìm. c. cách. gi. i. quy. t. có. l. i. cho. chúng. ta”.

T. ng. Úc. Nam. g. t. u.

Ti. p. theo. n. l. t. Viêm. L. ng. phát. bi. u.

Sau. khi. báo. cáo. tình. hình. tiêu. th. c. a. Nhã. Nhan. k. này, Viêm. L. ng. ngh. t. ng. thêm. chi. phí. u. t. vào. qu. ng. cáo, bao. g. m. c. ng. i. i. di. n. phát. ng. ôn.

Các. lãnh. o. c. p. cao. u. nh. t. trí. v. i. yêu. c. u. c. a. Viêm. L. ng. Tr. lý. c. a. Viêm. L. ng. thay. cô. a. b. ng. đ. toán. và. v. n. b. n. ng. ý. n. t. n. tay. T. ng. Úc. Nam. T. ng. Úc. Nam. xem. qua. b. ng. đ. toán. r. i. ký. tên. vào. v. n. b. n. ng. ý.

Viêm. L. ng. ti. p. t. c. thuy. t. trình: “Sau. khi. CF. m. i. ra. lò, i. lý. các. t. nh. s. ph. i. h. p. cùng. chúng. ta. tri. n. khai. m. t. lo. t. ho. t. ng. qu. ng. cáo. m. i. T. ng. t. , chúng. ta. c. ng. s. phát. CF. m. i. trên. các. ài. truy. n. hình. l. n. và. Minh. ình. Square. t. i. các. thành. ph. l. n.

V. n. b. n. ng. ý. nhanh. chóng. c. giao. n. tay. Viêm. L. ng, úng. lúc. cô. k. t. thúc. bài. báo. cáo, nh. ng. ch. cho. i. di. n. các. b. ph. n. phát. bi. u. Viêm. L. ng. m. v. n. b. n. ng. ý, ki. m. tra. ch. ký. c. a. T. ng. Úc. Nam. Cô. l. p. t. c. ng. ây. ng. i. Trong. v. n. b. n. ng. ý. k. p. m. t. m. u. gi. y: “M. i. hai. gi. , nhà. hàng. i. di. n, phòng. VIP. s. hai”.

Là. nét. ch. c. ng. cấp. c. a. anh.

Viêm. L. ng. l. ng. l. óng. t. p. tài. li. u, cúi. u. m. t. lúc. m. i. có. th. l. y. l. i. v. m. t. bình. th. n. Cô. ng. ng. lên, h. ng. ánh. m. t. v. phía. v. trí. ch. t. ch.

Ng. i. ng. i. ó. ang. ch. ng. c. m, nghiêng. u, ch. m. chú. nghe. m. t. tr. ng. phòng. báo. cáo. G. ng. m. t. anh. r. t. i. m. t. nh, n. m. c. Viêm. L. ng. còn. cho. r. ng, m. u. gi. y. v. a. r. i. ch. là. o. giác. c. a. cô.

Viêm. L. ng. t. i. nhà. hàng. tòa. cao. c. i. di. n. vào. lúc. m. i. hai. gi. ba. m. i. phút. V. a. y. c. a. phòng. VIP. s. hai, cô. li. n. nhìn. th. y. T. ng. Úc. Nam. ng. i. m. t. mình. bên. bàn. n, cau. mày, cúi. u. xem. ng. h. .

Nghe. ti. ng. c. a. m. , T. ng. Úc. Nam. ng. ng. lên, v. m. t. r. t. không. vui. “Em. n. mu. n. n. a. ti. ng”.

Viêm Lãng đứng dưới môi, không hề cảm thấy có lợi khi trở về. Cô kéo ghế ngồi xuống, Tiếng Úc Nam đành chịu thua cô, quay sang nói với nhân viên phục vụ và đi vào: “Đến đây chờ tôi”.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng rời khỏi, Viêm Lãng lật quyển sách ra. “Anh gọi món gì vậy?”.

Tiếng Úc Nam không trả lời, tự nhiên nhìn cô chằm chằm. Cảm nhận được ánh mắt của anh, Viêm Lãng tíu tít cúi đầu xem sách. Tiếng Úc Nam đứng dậy, đi đến bên cạnh Viêm Lãng rồi đứng dậy, anh giơ tay nâng mắt cô lên. “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Viêm Lãng không thể né tránh, ngẩng đầu nhìn anh như người vác búa ra trận. “Gì là gì chứ?”.

Tiếng Úc Nam vẫn nâng cằm, nhìn sâu vào mắt cô. Viêm Lãng lúc này bỗng ngoài ý muốn rơi vào tình trạng lơ đãng. “Ánh mắt em có thể làm anh khác, nhưng không làm anh sợ. Em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”.

Nói xong, anh buông cằm cô, tóm tắt cho cô cách an toàn và thích hợp cho việc tiếp xúc và lắng nghe. Nhìn gương mặt vô hại của Tiếng Úc Nam, tâm trí của Viêm Lãng bắt đầu quay trở lại bình thường.

Thật ra Viêm Lãng có thể đến nhà hàng lúc mười hai giờ nữa, nhưng cô vô tình gặp Tiếng Úc Nam ở công ty. Chính xác hơn, cô gặp Tiếng Úc Nam ở nhà hàng của Giang Thục Quân.

Lúc đó, Viêm Lãng ngạc nhiên cách làm việc của anh, anh có thể nhìn thấy Giang Thục Quân ngay sau ô tô mướm, cười với Tiếng Úc Nam.

Tiếng Úc Nam đứng bên ngoài xe, hỏi cô xuống, hình như nói chuyện gì đó với Giang Thục Quân. Sau đó cô quay lưng nhìn về phía cô, nhưng Giang Thục Quân kéo tay làm cô ta bước đi vào trong xe.

Tâm trí của Viêm Lãng bị Tiếng Úc Nam che khuất, nhưng tất cả những gì cô nghĩ ra Tiếng Úc Nam hôn má thì thật đáng ngạc nhiên.

Tiếng Úc Nam không phải người ngoài, cô ta cũng không phải người lạ. Cô ta có tác phong của người phương Tây. Giang Thục Quân càng không phải người lạ, cô ta có mối quan hệ thân thiết với Tiếng Úc Nam. Nhưng cô ta hôn má thì thật đáng ngạc nhiên...

Viêm Lãng ngạc nhiên.

Sau hôn má thì Tiếng Úc Nam quay trở lại vào tòa nhà cao cấp. Cô ta cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Viêm Lãng.

Tiếng Úc Nam và Viêm Lãng ngồi yên lặng nhìn nhau hồi lâu. Chiếc xe của Giang Thục Quân phía sau Tiếng Úc Nam vẫn chưa rời đi. Chiếc xe màu đen sáng loáng dưới ánh mắt trẻ trung khiến anh không thể rời mắt khỏi cô.

Viêm Lãng pha phớt nhìn thấy gương mặt nghiêng của Giang Thục Quân sau chiếc kính màu đen.

Chỉ có xe taxi lên bánh. Cùng lúc đó, TTT Thanh sibi c vào tòa nhà TTT. Khi đi ngang qua Viên Lãng, cô ta không hề để ý.

Viên Lãng ngồi trên tầng cao của công ty qua lại. Trong cuộc họp hôm nay có cả TTT Thanh và Giang Thục Quân, cô ta nói chuyện với TTT Thanh trước ban sáng. “Sau khi buổi họp xong với Giang Thục Quân, Lãng sẽ nghĩ hòa giải với chúng ta”.

Viên Lãng thoát khỏi dòng người, nhanh chóng trở lại phòng VIP của nhà hàng. Cô ngồi nhìn TTT Úc Nam.

Chỉ trong giây lát, Viên Lãng đã ly bì vì bình tĩnh. Ngay trước phòng họp, cô cố gắng giữ sự bình tĩnh. “Không có gì!”.

“Em...”. TTT Úc Nam vẫn mỉm cười thì có tiếng gõ cửa, anh liền im bặt. Nhân viên phục vụ đi vào, bày các món ăn lên bàn.

Chỉ cần bàn tròn nhanh chóng chấp nhận những món ăn trông rất hấp dẫn. Viên Lãng bắt đầu cảm thấy vô cùng đói bụng, cô lấy bát nước canh. TTT Úc Nam ngồi xuống ghế như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh không lên tiếng, chỉ cầm lấy bát của Viên Lãng, giúp cô múc canh.

Nhưng xong việc công ty, Viên Lãng ngồi trong văn phòng của mình một lúc lâu. Cuối cùng cô cố gắng đứng dậy, rời khỏi văn phòng. Vài phút sau, Viên Lãng đã xuất hiện trước cửa phòng giám đốc tài vụ.

Nhìn từ bên ngoài cửa hai chị: “Châu Trình”, Viên Lãng do dự một lúc mới gõ cửa. Bên trong nhanh chóng truyền tiếng nói quen thuộc: “Mời vào!”.

Viên Lãng cảm thấy yên tâm, cô đi vào. Cửa vẫn đóng, cô liền nhìn thấy Châu Trình đang ngồi sau bàn làm việc, vẫn cảm thấy hơi lạ khi nhìn cô.

Nghe tiếng nói, Châu Trình đứng dậy, hỏi ngay khi thấy Viên Lãng. Anh bước ra, chào hỏi bằng giọng thân thiện: “Sao em lại đến đây?”.

Chỉ nghĩ đến buổi họp ban chiều của Châu Trình, trong lòng Viên Lãng không khỏi bối rối. “Sao giờ anh mới đến đây?”.

“Không còn cách nào khác, giờ đây phòng anh bận quá!”.

Châu Trình vẫn nói vẫn nhún vai.

TTT giám đốc tài vụ⁽¹⁾ sắp xếp họ. Trên thực tế, công việc của Tài vụ do một mình Châu Trình đảm nhiệm. Thời gian cuối tháng luôn là lúc bận rộn nhất, Châu Trình không có thời gian nhận trách nhiệm là điều hiển nhiên.

Sau khi biết Viên Lãng ngồi chờ, Châu Trình liền mỉm cười lý luận. Thấy thế, anh đứng lên hỏi Viên Lãng một câu: “Hôm qua em về nhà không, chúng ta không có thời gian nói chuyện chút. Ông già nhà em cho Lãng, chỉ trong lòng em biết bí mật gì không? Lúc đó mặt em nhợt nhạt rách...”.

Viêm Lãng cười ngượng.

Thầy Châu Trình không nhận tiếp chuyện, Viêm Lãng ngiêm nghiêm mặt lúc, cuối cùng, cô quy thuận nói thản nhiên: “Trên đây em gặp Thầy Thanh, chúng ta đi cùng Giang Thập Quân”.

Viêm Lãng rõ ràng thấy bàn tay đang cầm bút của Châu Trình căng cứng, nhún nhẩy nhanh chóng lấy bình tĩnh, tiếp tục viết xuông trên giấy.

Thầy Châu Trình không hề ngạc nhiên. Thái độ của anh khi nhìn Viêm Lãng không hề nghi ngờ: “Hình như anh cũng kinh nghiệm lúc nào?”.

Bàn tay đang cầm bút của Châu Trình lại bắt đầu. Vài giây sau, anh buông bút, ngẩng lên nhìn Viêm Lãng. Góc mắt anh không che giấu sự buồn bã nhưng gì anh nói rất bình thản: “Thầy Thanh tuy bên ngoài có vẻ uy nghiêm nhưng thực ra, cô ấy luôn là người có suy nghĩ riêng, anh... tôn trọng quy thuận của cô ấy”.

Nói xong, Châu Trình lại cúi xuống xem tài liệu như không có chuyện gì xảy ra. Dùng ánh mắt nhìn hành động của mình sự “tôn trọng” của anh.

Viêm Lãng không thể kiềm chế, khi “hết” mặt thì nói. Cô lầm bầm lặp lại câu nói của thầy Châu Trình: “Anh tôn trọng quy thuận của chúng ta...”. Nói xong, Viêm Lãng tự nhiên nghiêng người. Cô đứng dậy, cầm lấy cây bút và tiếp tục gõ trong tay Châu Trình ném sang mặt bên. “Nghe phần anh thích có thể bắt chước thôi, không cần lên giường với mình đâu... tặc mồm ích, vậy mà anh còn tôn trọng quy thuận của chúng ta?”.

Ánh mắt Châu Trình thoáng qua mặt tia tức giận, nhưng thầy thực ra, khi nhìn thấy sự nhún nhẩy và kiêu ngạo của anh luôn rất tốt, vì vậy tia tức giận của anh nhanh chóng tan biến. Anh vẫn tự nhiên khuyên nhủ Viêm Lãng: “Thầy Thanh chỉ để tình cảm của Giang Thập Quân vì cô ấy mới quy thuận với thầy, không nên mất kính khí như em nói đâu!”.

“Anh tôn trọng con cáo già Giang Thập Quân có cam tâm tình nguyện chui vào rổ? Muốn thầy lợi ích ông ta, cần phải trả cái giá lớn hơn nhiều. Thầy Thanh đâu không lợi ông ta...”.

Châu Trình im lặng, không phản bác lại cô.

Trong căn phòng này, Viêm Lãng chỉ còn cách lựa chọn một. Bàn làm việc của cô làm lo lắng lên, cô nhìn xuống trên bàn rồi quay ngược lại khi ở phòng.

Trong căn phòng, Viêm Lãng chỉ đứng một chỗ. Cô quay đầu nhìn thầy ở đầu ông đứng thản nhiên nhìn thầy sau bàn làm việc rồi hít một hơi thật sâu nhưng không có đáp án: “Thầy sao tình yêu của anh dành cho chúng ta lại hèn mọn như vậy?”.

Một tháng sau, sự kiện này càng khiến người cùng công tác thúc ép, người phụ trách Secretariat TT Thanh và CEO tập đoàn LBC cũng tham gia chung, cùng hàng sáng chêm lót Hoàn m. Nhưng hai công ty bán sản phẩm sang hai thị trường châu Âu và Bắc Mỹ, sau này không vướng tranh giành cá nhân.

Do dính scandal, Secret tung sản phẩm ra thị trường chỉ hai tháng so với kế hoạch, khiến công ty tận mắt nhìn con số sụt giảm, cũng khiến người ngoài gíi nghi ngờ về năng lực của TT Thanh. Tuy nhiên, sự nghi ngờ, chỉ vì vấn đề lợi nhuận, nhưng lợi ích âm thầm của người truy cập thông tin dành cho người tiêu dùng của TT gia tăng dần dần. Nguyên nhân rất đơn giản, TT Thanh và Giang Th Quân không để lộ bất kỳ phóng viên bắt gặp cùng nhau ra vào nhà công ty, nhưng cả hai đều mất mặt khi gặp nhau là những người bạn lâu năm. Nhưng LBC, người báo chí không dám đi sâu khai thác mối quan hệ cá nhân của công ty tham gia vào TT Thanh.

Viêm L cũng có nghe một số chuyện thái độ của TT n Phu về mối quan hệ giữa TT Thanh và Giang Th Quân. Nghe nói, buổi gặp gỡ TT Thanh về nhà, nói chuyện cởi mở trong thư phòng. Nhưng cùng lúc, cô ta vẫn bình yên vô sự.

Bà Viêm thốt mồm, không hiểu TT Thanh dùng cách nào thuyết phục TT n Phu, Viêm L càng không có hứng thú tìm hiểu Secret chính thức tung sản phẩm ra thị trường ngay vì việc Nhã Nhan sớm muộn công ty. Trước mắt, Viêm L còn có nhiệm vụ phải bận tâm hơn mọi chuyện không liên quan đến mình.

Cô lập tức quên mất tháng ngày vô cùng bận rộn.

Trước đây, khi còn sống một mình, Viêm L thường làm việc thuê ngoài, bận rộn phòng thành nhà công ty ai dám nói “không được”. Nhưng bây giờ tình hình đã khác, cô thường xuyên nhận được những cuộc gọi từ những người bạn cũ.

Ví dụ như lúc này, người gọi trong phòng làm việc của Viêm L bỗng nhiên chuông. Bây giờ đã hơn một giờ sáng, ai còn gọi người ở trong phòng cô? Viêm L nghĩ về người gọi, nhưng cô không lên tiếng, chờ đợi khi người gọi nói: “Quả nhiên em vẫn công ty”.

Viêm L ngạc nhiên.

Cô buông bút, kéo dây người gọi rời tay khỏi thành ghế, thả lỏng gân cốt, nhón tay vùng c, vai thả lỏng. “Chẳng phải anh đi công tác hay sao? Anh vắng mặt lúc nào vậy?”.

“Một tí giờ rồi rồi”. Giọng nói của TT n Úc Nam vang vọng trong tai. “Về nhà chờ đợi em đâu, anh đoán em vẫn công ty”.

“Tình hình bất bu c thôi mà, em ang ti n hành k ho ch m r ng Nhã Nhan sang l nh v c đ c m ph m vào u n m sau. i có ph ng án c th , em s cho anh xem, th i gian t ng i g p”.

“Lúc anh i công tác, em b n làm thêm gi . Anh v r i mà em v n còn làm vi c. Xem ra cu i n m anh ph i l y danh ngh a cá nhân, trao gi i th ng chuyên c n cho em m i c!”.

Gi ng nói c a ng i àn ông này có m t s c hút c bi t, khi n bao m t m i c a Viêm L ng tan bi n trong giây lát. Cô không mu n anh nghe th y ti ng c i c a cô, ch nh ch môi c i không thành ti ng. Sau ó, T ng Úc Nam h i ti p: “Sao em l i khóa c a ngoài khu v n phòng c a em?”.

Viêm L ng tròn m t ng c nhiên, nh ng cô ph n ng r t nhanh, l p t c c t gi ng nghi ng : “Không ph i anh...”.

Không i Viêm L ng nói xong, T ng Úc Nam ã c t ngang: “Ra ngoài m c a cho anh”.

Gi ng nói c a anh l t vào tai Viêm L ng. Cô c m ng nghe, ng i th ng đ y, m t ba giây m i có ph n ng. V i vàng ném i n tho i, cô ng đ y, lao th ng ra c a.

Ch y kh i v n phòng Viêm L ng m i ch t nh ra, th c m ng v n còn trên bàn. Cô v i vàng quay l i l y th .

T ng Úc Nam t sân bay v nhà nh ng không k p thay qu n áo, v n m c b com lê ph ng phiu, ng bên ngoài ch cô t bao gi .

Viêm L ng cà th , cánh c a l n t t m ra. Không i cô ch y ra ngoài, T ng Úc Nam ã ti n lên m t b c, ôm ch m l y cô.

T ng Úc Nam i công tác m t tu n. N i nh nhung trong b y ngày xa cách gói g n trong m t n hôn tri n miên, mãnh li t. B i c khu v n phòng không b t èn, èn thang máy phía sau T ng Úc Nam là ngu n sáng duy nh t. N hôn trong bóng t i càng kín áo và g i tình. Do ph i ng ng m t, cái gáy v n ang nh c m i c a Viêm L ng l i càng m i h n, nh ng cô không mu n k t thúc s giày vò ng t ngào này.

úng lúc ó, t nhiên có m t lu ng sáng chi u vào. T ng Úc Nam ch c c ng nh n ra i u b t th ng, toàn thân c ng . Viêm L ng m m t, b t g p ng i b o v ang ng sau l ng T ng Úc Nam không xa, anh ta c m èn pin chi u th ng vào h .

Viêm L ng vô th c r i kh i T ng Úc Nam, nh ng m i lùi c n a b c ã b anh kéo l i, ôm vào lòng.

T ng Úc Nam ôm ch t cô, quay l i phía sau. V m t anh l nh lũng n n i ng i b o v l p b p: “T ng... T ng giám c”.

T ng Úc Nam ra l nh: “Anh có th i c r i!”.

Ngồi bó v v i vàng vâng d , t t ền pin, quay ng ỉ r ỉ i. Nghe tí ng b ỏ c chân m i lúc m t xa đ n, Viêm L ờng th ườ nh nh ỏm, nh r ỉ kh ỉ vòng tay T ờng Úc Nam nh ờng l ỉ b ỏnh ỏm ch t h n. T ờng Úc Nam nói nh ỏ vào tai cô: “Anh ta v n quay ỏu nhìn ỏy”.

Viêm L ờng v i vàng ỏp m t vào b ỏng c ỏnh, không dỏm ng ỏy. n khi c m nh n ỏ c v ng ng c c a ng ỉ ỏn ỏng này rung lên, bên tai l ỉ trụy n ỏn tí ng c ỏ kh ỉ đ u dỏng c a ỏnh, c ỏ m ỉ b ỉ t m ỉnh ỏ b l a.

Viêm L ờng y ng ỉ T ờng Úc Nam, a m t v ỏph ỏ th ỏng m ỏy. Ng ỉ b ỏ v ỏ ỏ khu t đ ng t ỏ lúc n ỏo, làm g ỉ c ỏ chuy n quay ỏu nhìn l ỏn?

Viêm L ờng ỉ th ng v v n ph ỏng. Tuy c ỏ t th ỏi quy t l ỉ t nh ng k th c v n đ ng tai nghe xem T ờng Úc Nam c ỏ ỉ theo không. V ỏ n v n ph ỏng, c ỏ ch ng nói m t l ỉ, nh kh ỏa tr ỏi c a ph ỏng. Không n m ngo ỏi đ ỏ ỏn c a c ỏ, c ỏnh c a l p t c b m t ng ỉ ch n l ỉ t bên ngo ỏi.

T ờng Úc Nam ngo ỏi c a v n ỉ m nh ỏn nh ỏ không. “Em g ỉ n th t ỏ y ỏ?”.

Viêm L ờng tr ng m t, không lên tí ng.

“Ch ỏ v ỉ m t ng ỉ b ỏ v th ỏi sao?”. T ờng Úc Nam b ỉ t r ỏ c ỏn g ỉ b h ỉ.

Viêm L ờng nh ỏn ỏnh. C ỏ c n r ng, c g ng g ỉ g ỉ ng b t c n: “T ờng g ỏm c b n r n nh v y, ỉ c ỏng t ỏc c t u n, n m t cu c ỉ n th ỏi c ng không g ỉ c. B ỏy g ỉ t ỏi r t b n, mong T ờng g ỏm c ỏ ng làm phi n”.

Dù Viêm L ờng c ỏ ng y trang th ỏ n ỏo c ng không th ỏ che g ỉ u t ỏm t ỏnh th t s c a m ỉnh. Th y c ỏ ngh m t ỏng nói m t n ỏo, T ờng Úc Nam b t g ỏc nheo m t c ỏ i t m t m. “Ch ng ph ỉ v a xu ng m ỏy bay, ỏnh ỏ ỉ tìm em ngay c ỏn g ỉ?”.

Viêm L ờng ch t nh l ỉ, v ỉ c ỏnh t nh ỏn xu t h ỉ n bên ngo ỏi c a khi n tìm c ỏ p th ỏnh th ch. Th t ra c ỏ c ng không c ỏ y tr ỏch m ỏc ỏnh.

Viêm L ờng th l ng c ỏnh c a. T ờng Úc Nam nh ỏn c h ỉ l ỏch vào bên trong. ỏnh đ ỏng hai tay ỏm eo c ỏ, k ỏc c ỏ vào l ỏng. Hai ng ỉ ng c k ng c, nghe r ỏ tí ng hai tr ỏi tim p. Tr m m c m t lúc, T ờng Úc Nam m m ỉ ng h ỉ: “C ỏn bao lâu n a m ỉ c ỏ th v ?”.

Viêm L ờng quay ỏu nhìn t p t ỏi l ỉ u tr ỏn b ỏn, ng m ngh r ỉ tr l ỉ: “Kho ng m t tí ng n a”. Th y r ỏ qu ng th ỏm đ ỏi m t T ờng Úc Nam, ng kh ỉ đ u dỏng h ỉ m c ỏ c ỏ l ỏ do ỏnh qu ỏ m t m ỉ. ỏnh ỏm c ỏ r t ch t. C ỏ h ỉ ng u v sau nh ỏn ỏnh. “Hay là ỏnh v nh ỏ tr c ỏi!”.

T ờng Úc Nam t ỉ c m lên tr ỏn Viêm L ờng, kh g t ỏu nh ng v n không c ỏ y b ỏng c ỏ ra, nh th quy n luy n, không mu n r ỉ xa. ỏm th ỏm m t lúc, ỏnh m ỉ th l ng hai tay. “ỏnh ngh ỏ sofa m t lúc, khi n ỏo em làm xong v ỉ c th ỉ g ỉ ỏnh đ y”.

N ỏi xong, ỏnh l ỉ n quay ng ỉ ỉ t ỉ ch ỉ c sofa g ỏc ph ỏng.

Ngồi trên ông cao hơn mét tám nằm xuống sofa khi nó không còn khoنگ trنگ. Tiếng Úc Nam chắc có thể cười ngớ ngẩn, trông gì ngớ ngẩn chú cún hiên lành, khi nó ngớ ngẩn khác có cảm giác muông bọ vnh ngớ ngẩn. Ánh nhòm m m t, th u u, Viêm L ng m i quay v bàn làm vi c.

Kim gì trên chiếc ghế treo tường l ng l chuy n ng. ền trong v n phòng sáng trنگ, Viêm L ng c m cúi b n r n, ánh sáng chiếu xuống ngớ ngẩn cô t o thành chiếc bóng dài trên bàn làm vi c. Bên ngoài cửa s , s c tr i ngày càng t i s m, t i n c c i m r i d n xu t hi n tia sáng ban mai. Tr i ã t m sáng.

Cu i cùng c ng xong vi c, Viêm L ng th phào nh nhõm. Cô t t máy tính r i bóp trán th giã. Vài giây sau, cô b ng đ ng ng tác. Lúc này cô m i ch t nh trong phòng còn m t ng i khác.

Viêm L ng a m t v chiếc sofa. Tiếng Úc Nam v n ang ng say. Ngay c trong m , v m t c a anh c ng r t nghiêm ngh , lông mày nhíu l i. Viêm L ng thu n theo t m m t nhìn lên ng h treo t ng, không ng ã n m ti ng ng h trôi qua.

Viêm L ng v n vai, ng đ y, i v phía Tiếng Úc Nam. Cô chu n b ánh th c anh nh ng t nhiên thay i ý nh. Cô ng i x m xu ng bên c nh sofa, l ng l quan sát.

Viêm L ng đ ng nh ch a bao gì nhìn th y Tiếng Úc Nam ng . M i khi hai ng i bên nhau, anh u đ y s m h n cô. i v i Viêm L ng, dáng v c a anh lúc này vô cùng xa l . Cô ng m m t lúc lâu, vô th c cúi sát m t anh, nh hôn lên n ng ang chau l i c a anh.

Khi ôi môi Viêm L ng v a ch m vào trán Tiếng Úc Nam, anh t nhiên m m t. Dù ng say nh ng anh v n vô cùng c nh giác.

i đi n v i ánh m t y c nh giác c a Tiếng Úc Nam, Viêm L ng ch t có chút ho ng lo n. Cô ch ng tay xu ng gh , nh m đ y, ng i sang chiếc sofa n bên c nh.

Tiếng Úc Nam n n c i nhàn nh t, a tay bóp trán, c t gi ng khàn khàn: “S m bi t v y anh ã gi v ng say”.

Viêm L ng không áp l i. Tiếng Úc Nam m c áo vest r i i n tr c m t cô. M t tay anh ch ng xu ng thành sofa, bàn tay còn l i nâng c m cô. “Sao l i x m t r a r i?”.

Viêm L ng nhìn g ng m t d u dàng g n k , trong u hi n lên hình nh ánh m t c nh giác c a anh. Giác quan th sáu c a ng i ph n khi n cô không c i n i. Cô nh m m t, h i anh: “Chúng ta bây gi ... là quan h gì?”.

Tiếng Úc Nam im l ng.

“Tôi mãi không nhận được câu trả lời, Viêm Lãng ng ng ng nhìn anh. Ánh mắt chằm chằm của người đàn ông này khiến Viêm Lãng cảm thấy ớn lạnh. Cô mỉm cười giả tạo: “Bạn tình trên giấy hay?””.

Viêm Lãng vội vã đi, Tiếng Úc Nam li n nhú mày.

Cô hoàn toàn không đoán ra suy nghĩ sau vẻ mặt anh lúc này. Cô chột dạ vì vẻ mặt anh bỗng trở nên nghiêm túc, sau đó anh nhún vai. “Em nghĩ tôi chỉ vì muốn bạn tình mà bắt buộc phải gian và tinh lọc như vậy? Còn lo em ách a vì người đàn ông khác, chưa kể những câu chuyện và tính nết khó chịu của em, nghe em than vãn hết lần này tới lần khác, lý lẽ bẻm, tôi phó vờ chỉ giả em, nà em nà hôm nay ớn em?”.

Viêm Lãng chột dạ trước sự bực dọc của Tiếng Úc Nam. Trước mắt anh luôn là người kiêu ngạo, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô.

“Hay tôi nên lý giải thành, người phụ nữ nào rơi vào lưới tình của em suy tính thì tốt hơn nhé?”. Tiếng Úc Nam nói mỉa mai.

Lúc này, nhìn thấy Viêm Lãng ngây ngốc.

“Em...”.

Viêm Lãng không biết phải nói gì tiếp. Cô chỉ nói gì đó nhún vai im lặng. Sau đó cô đứng dậy, vờ làm việc, lấy túi xách rời đi. “Chúng ta thôi!”.

Tiếng Úc Nam nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt chằm chằm. Anh không vội vàng đi theo cô mà cố gắng kiên nhẫn chờ đợi, đợi vài câu từ thì rời đi vào phòng.

Bây giờ là sáng sớm, Tiếng Úc Nam lái xe, Viêm Lãng ngồi ghế lái phía trước, nhìn về phía trước. Như vậy nhà anh, cô cảm thấy có thể nhìn thấy anh, vì vậy Viêm Lãng nhìn về phía trước, sáng sủa rồi đi làm ngay.

Trong lúc Viêm Lãng mải mê chìm vào giấc ngủ, mặt trời chiếu sáng vào phòng cô. Cô mở mắt thì thấy không phải tiếng chuông điện thoại của mình, liền quay sang bên cạnh, thấy Tiếng Úc Nam đang ngồi nghe, nhìn thấy cô thì nói.

Không biết người phụ nữ nói gì, Tiếng Úc Nam chỉ “ ” mặt thì cười rồi cúp máy. Sau đó, anh ánh tay lái, rời sang công việc của mình.

Tiếng Úc Nam tự nhiên đi phờ phạc khi nhìn Viêm Lãng rời mắt lúc mới có phản ứng. “Chúng ta không về nhà sao?”.

Giọng Tiếng Úc Nam khác lạ: “Tôi đã em thì mới nói chuyện này”.

Trở lại lúc Viêm Lãng liên tục nhìn về phía trước, cô liếc nhìn: “Ai gọi tên anh vậy?”.

“Thầy ký Lý”.

Vấn đề nghiêm túc của Tuấn Úc Nam làm Viên Lãng hệt hệt thú nói chuyện, cô lái vào cửa xe, tranh thủ chụp ảnh.

Không biết bao lâu sau, chiếc xe bỗng phanh gấp.

Viên Lãng ngạc nhiên đến mê, theo phản xạ xông đi về phía trước. Cô lập tức dừng lại, nhìn ra ngoài cửa xe.

Ngoài cửa kính ô tô, xe của công nhân thoát hiểm. Nhìn cửa hàng, cửa hai bên cửa ngõ vắng vẻ. Nhìn có một cửa hàng đang mở cửa kéo cánh cửa lên cao.

Tuấn Úc Nam nhìn Viên Lãng: “Xuống xe”.

Trong cửa hàng, nhân viên phục vụ còn đang đứng chờ cánh cửa lên hết, Tuấn Úc Nam đã kéo tay Viên Lãng đi vào. Nhìn thấy hai người, nhân viên phục vụ niềm nở chào hỏi: “Tuấn tiên sinh phải không?”.

Nhìn lên tấm biển hiu, Viên Lãng hoàn toàn thất vọng, nhìn cô công nhân đứng chờ.

Đây là một cửa hàng vàng bạc đá quý nổi tiếng và nhàn hạ. Vì cửa hàng bán hàng, nhân viên phục vụ vàng bạc đá quý thì hai vị khách là cô và Tuấn Úc Nam.

Viên Lãng kinh ngạc, hệt như mắt nhìn tấm biển quảng cáo lại quay sang Tuấn Úc Nam. Trong lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, công nhân chụp ảnh, Tuấn Úc Nam đã lôi cô vào trong.

Nhân viên ở phía sau vội vã tiến lên, bắt mắt lo lắng trong kính trụ bày. Một nhân viên khác cất giọng nhàn hạ: “Do Lý tiên sinh đến chúng tôi chuồn bỏ hai viên hai carat trên nên nghĩ phải chúng tôi đã lấy kết quả hôm nay. Xin tiên sinh chờ thêm một lát!”.

Viên Lãng ngạc nhiên khu vực trưng bày trang sức, lúc trông thấy. Bên này, Tuấn Úc Nam đã chọn hai chiếc nhẫn, bỏ cho nhân viên lấy cho anh xem. Tuấn Úc Nam cảm thấy nhàn hạ, ngắm nghía một hồi, đứng nhìn anh rời khỏi lòng, sau đó quay sang Viên Lãng.

Viên Lãng cau mày nhìn chiếc nhẫn xuất hiện trước mắt cô, cô không cảm thấy mà ngạc nhiên nhìn Tuấn Úc Nam. Cô thấy bối rối vì anh hỏi, chầm rãi nói ba từ.

Viên Lãng quật quật mắt nhìn ông này nói về cô ba từ quan trọng. Nhìn... tuy thì không phải ba từ anh vừa nói ra.

“Ính hôn đi!”.

Ghi chú:

1. Tuấn giám tài vụ: tiếng Anh là CFO, trong tiếng Việt là giám đốc tài chính.